

LYŠKÁNORA 84

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Povídání s Otakárem Vestou * Velký Álfheim, co je víc? *
* Náboženství ve Starém světě *

Motta tohoto čísla

„...Pan Chroust sem asi připlaval z Bořimska...“
Milo Pelíšek
„...Až umře havran, Korman Zlotě vysublimuje...“
Al-Rahem

Povídání s Otakárem Vestou

Zapsal Al-Rahem

V poslední době, vlastně co jsi v družině, se hodně mluví o Bořimsku. Jak to tam funguje, co je to Železná garda, o Otisu Železném, válka se skřety. Nicméně se přiznám, že já toho o Bořimsku vlastně moc nevím. Navíc teď se objevil pan Chroust, o kterém mluvíš jako o zelené čepici, válečném hrdinovi. Tedy, můžeš popovídat o Bořimsku?

No jasně, já bych tě jenom opravil v jedné věci. Pan Chroust není žádná zelená čepice, on sloužil v oddíle Zelených čepic. Ale to je asi jenom maličkost. Já nevím, co by tě teda konkrétně zajímalo, protože já jsem už některé věci uváděl v minulém rozhovoru, v tzv. rozhovoru s nováčky (viz Lyškánora č. 67...). Ale Bořimsko je v tuto chvíli země, která funguje na principu národního státu a je to země, která jde neuvěřitelně nahoru.

Proč se ptám - pro mě je tahle země, vzhledem k tomu odkud pocházím, úplně jiná. Naprosto odlišná. Pravda, co teď žiju v Nurnu, v Liscannoru, nebo teď jsme byli v Nordwaithu, to je taky jiný. Ale Bořimsko na mě působí ještě výrazně něčím jiným. Je to hobití země, není tak

kosmopolitní a já zjišťuju že o Bořimsku jako takovém vlastně nevím. Nic.

Jasně, jasně. No já teď dokončuju nějakou písemnou materiál. Nedodělky, který po sobě nechal jistě Kutouš Králík, což byl kdysi taky družiník. Některý události tam sepisuju a mělo by to být vydáno v poměrně krátké době (viz Lyškánora č. 81 ...).

Ale tak my furt řešíme a některý lidi na to narážej, jestli teda existuje západní kontinent nebo východní kontinent nebo co to vlastně máme. Já samozřejmě tvrdím, že Bořimsko se nachází na západním kontinentě, které je velké, strašně velké. Ten se táhne ještě mnoho mil na západ, vlastně to tam ještě není všechno úplně zmapované, stejně tak jako na tom východním toho není spousta zmapovaného.

...jasně, ale ten rozdíl na té mapě je furt velikej...

...to samozřejmě je, ale Bořimsko, to není přímořské státy, má dva hlavní, respektive tři sousedy a to je Darfellská říše, což je země vlastně víceméně zemědělská. Je známá tím, že tam chovají koně, tím je jako proslulá. A potom je tam samozřejmě říše Karnolská. Karnol si pro zjednodušení můžeš představit jako menší Gwendarron. Je to prostě kosmopolitní státy, nejsilnější země v oblasti, řekněme s rozvinutou infrastrukturou, kde věci víceméně fungujou tak, jak fungujou v Gwendarronu. No a potom je tam pochopitelně Bořimsko. Což je teda oblast obývaná převážně hobity, kteří si tohle území vlastně vybojovali už před mnoha sty lety a v poměrně nedávné době, konkrétně to bylo v roce 1063, když bylo Bořimsko ohrožené nájedzdy stolinů a skřetů z okolních hor, at už to byl Divoký Dambur nebo Šarunské kraje, si svoji nezávislost uhájili se zbraní v ruce. A po několika letech došlo k dohodě,

především teda s Karnolskou říší, o rozdělení nových území, neboť v této válce byla ta černá stolina a skřeti pak prakticky vytlačena. Takže na těchto územích, což je teda hornatá oblast, probíhá prostě nová kolonizace. Do Bořimska tak přicházejí noví osadníci, jsou to samozřejmě především hobiti, hobiti mají přednost. Ale jsou přijímáni třeba i trpasličí, coby odborníci na metalurgii, dolování a tak dále. No a potom je tam ještě čtvrtá země, která je také známá a tím je Sirill, což je takové menší hornaté území obývané elfy. A Sirillu se také jinak říká země vodopádů. Je to vlastně území, které je relativně velmi málo osídlené. Sirillští elfové nepodnikají žádné výboje, nicméně jsou v dnešní době svázáni relativně pevnou koalici s Bořimskem a Karnolskou říší. No, co by tě ještě zajímalo?

No, když tě takhle poslouchám, tak mě napadají dvě věci – první věc je, a neboť jako rejpnutí, byť to tak trochu je. Bereš hobiti stát, kdy hobiti se zbraní v ruce...

...já neberu hobiti stát...

...území obývané hobity, kteří si museli uhájit zemi před nájedzdy stolinů a skřetů. Takže mě napadá, jaké vlastně byly počty těch skřetů. Přeci jen, nechci se tě dotknout, ale hobit jako bojová síla...

No jasně!

Víš, jaký byl poměr, jestli to byly případy nebo velké nájedzdy, regulérní válka?

Byla to regulérní válka. V jednu chvíli bylo Bořimsko, v tom roce 1063, v podstatě z jedné třetiny popleněno. A pokud tě zajímají počty, tak já je mohu uvést. Tak ve slavné bitvě u Záluk, čítalo vojsko vévody Otise Měděného zhruba okolo 6000 hlav. Stoliních a skřetích kmenů bylo na 10000 (hlav, nikoliv kmenů), ale hobiti... Já bych nerad používal výraz hobiti stát. To je Bořimsko. Já sem bořimskéj. Ty taky o sobě nemluviš jako že jsi z lidské říše. Jsem Bořimec...

Ale jsou tam samozřejmě rozdíly, těžko se hobit bude poměřovat v boji tváří v tvář se skřetem nebo se stolinem. Ale zaprvé, to vévodovo vojsko mělo lepší logistiku, mělo mnohem lepší organizaci a vycházelo z defenzivní taktiky. Slabiny stoliních a skřetích vojsk, a o tom bys určitě mohl popovídat se Zarnem Hadrigrigem - ty s touhlectou verbeží taky měli potíže, je v tom, že oni jsou nesmírně hašteřiví

a tudíž vyžadují skutečně autoritu. Ta je po nějaký čas udržel pohromadě. Tenkrát je vedl stoliní náčelník, který se jmenoval Dugaš Jednooký, náčelník klanu Žlutých Hlav. A tomu se podařilo shromáždit to velké vojsko, jež pak vtrhlo do Bořimska. Tam se začalo plnit, padla tam pevnost Dub a nakonec vévodovi nezbylo nic jiného, než se připravit na rozhodující střet. Pokud tedy nechtěl připustit obléhání Železného Hřbetu. Železný Hřbet... (zde je hovor na chvíli přerušen, neboť se paní Pešková snaží sebrat Otakárovi zbytek jeho piva. Ten se hádá, že si to dopije.) Takže Železný Hřbet je vlastně jediné bořimské město, nebo bylo (v té době), které mělo kamennou hradbu. Jinak jsou městečka obvykle obhnaná pouze kolovou hradbou a jejich bránění by bylo problematické. A tak taky bylo mnoho vesnic vyplněno. A zároveň Otis předpokládal, že samotný Dugaš bude chtít tu bitvu svést co nejdříve a proto bylo zvoleno vhodné místo, u městečka Záluky. Tam je zvlněná krajina posázená takovými velkými balvany a tak byla vytvořena obranná linie. Ta byla teda závislá na tom, jestli budou skřeti ochotni zaútočit, ale to oni pochopitelně udělali a došlo tak ke krvavé řezi, ve které hobiti zvítězili. Pak dokonce došlo k příchodu posil z Karnolu a ty to dílo zkázy dodělaly. A během několika měsíců, či spíše let, pak došlo k postupnému pronikání na území zdemolovaných skřetích kmenů. A v tom se právě vyznamenaly Zelené čepice, které pronikaly do hor. Tam došlo k hrozně kruté válce. Ta se skládala z mnoho střetů, mnohdy to byly potyčky mezi oddíly o pár desítkách mužů, někdy i jednotlivců a tam došlo k naprostému potření této... populace.

Jo, tomu už rozumím výrazně víc...

A ještě k tomu bořimskému vojsku. Ono se hlavně opírá o bojové vozy, které poskytují podporu pro střelce a jsou navzájem pospojované řetězy. A co bylo ještě v té bitvě u Záluk důležité, že byly zhruba dva dny na přípravu bitvy, neboť se vykopalo velké množství jam, byly tam stružky naplněné hořlavou směsí a to, že bořimské vojsko mělo obrovskou převahu, co se týče střeleckých jednotek. Samozřejmě, a to se několikrát stalo, když ty hordy doběhly, tak to byl velikej průšvih a to potom musela řešit Železná garda. Ovšem Železná garda není příliš početná, řekněme že tenkrát měla 200, 300, 400... 400 lidí.

Jasně, tak tady je vidět i určitá tradice, když si vzpomenu na některé události. Co se týká

tohohle líčení pastí při přípravě zaminovaných cest.

Pozor, pozor, pozor. Ono používat ve velké bitvě výbušniny, to jsou nebezpečné záležitosti. To jde dělat při přepadech, ale pokud vím, tak tady se výbušniny nepoužily. (u Záluk)

Tak nejen výbušniny, ale třeba zápalné směsi...

Tak zápalné směsi se používaly, třeba dehet a podobně.

Jasně. Ta druhá věc. Mluvíš o tom, že sirillští elfové jsou pevní spojenci...

Ano!

Že je to provázané...

Ano! Civilizovaný národ.

Takže mě trochu překvapuje tvoje poměrně časté rytí do elfů, co se družiny týče. Takhle, v Trindindolu jsi byl, byl jsi i ve Wilfu, dá se teda předpokládat, že můžeš udělat nějaké srovnání těchto oblastí či států? Proto mě to překvapuje – na jednu stranu sirillští elfové jako pevní spojenci, ale do wilfských nebo trindindolských elfů velmi s oblibou ryješ.

Ale já jsem s tím nezačal. Je třeba si uvědomit situaci, když jsem přišel do družiny. Vůdcem byl tenkrát Worrel Sovák, elf, hrdina, naprosto seriózní elf. Ale byl tam s ním jistý Jorchen Kierke, který dával nepokrytě najevo, že elfové, ačkoli sám neelf, jsou něco víc a speciálně se otíral do hobitů. To je možná zvykem někde v kraji, nebo místě odkud pochází Jorchen Kierke, ale já na to nejsem zvyklý. Já sem v podstatě, přestože Bořimsko je převážně hobití země, smyšlením kosmopolita. Takže jsem se musel proti tomuhle ohradit. Navíc potom během postupných událostí na jihu došlo k tomu, že ti elfové byli protěžováni. Bylo o nich neustále mluveno, ale já jsem na vlastní oči zjišťoval, že jsou nemocní, neustále mají nějaké problémy...

Myslíš jako v rámci družiny, že byli protěžováni?

No samozřejmě. K těm velkým národnostním otázkám se možná ještě dostaneme. Takže jsem se proti tomu vyhradil a furt jsem musel poslouchat něco o nějakém tlustém hobitovi a o nějakých takových. Prostě takovýchle řeči. Takže jsem se proti

tomu vyhradil, protože se raději ohradím, než abych mlčel.

A když se teda dostáváme k těm elfím národům, které jsou v naší historii, které jsem navštívil. Ty jsi ještě zapomněl zmínit alfheimské, ale tam jsem nebyl.

Ale znal jsi Worrela.

A tak jistě, Worrel Sovák byl elf, který sice dával své elfství najevo, ale dělal to úplně jinou formou než třeba Zarn Hadrigrern. Takže, kdybych to mohl srovnat, tak bych začal u Wilfu. Já osobně si myslím, že Wilf není tak strašné místo, jak my ho občas líčíme. Sám moc dobře víš, že když jsme tam byli... respektive tys tam vlastně nebyl, tak to byla země, která fungovala. Fungovala veřejná správa, byly tam vybudované cesty, dalo se tam naprosto volně pohybovat. To co se tam potom stalo, a to, co někteří líčili, bylo podle mého dáno jednotlivci. To že tam byli zločinci, to ze wilfstí elfové obchodovali s výbušninami, bylo možná opravdu dáno jednotlivci, rozhodně bych neviděl, že by se wilfské království dalo srovnávat s těmi zeměmi, které jsou zmiňované v historii. Třeba jako Mukur a Armiden. Já na Wilf nemám špatné vzpomínky. To že v současnosti bych se tam bál jet, ale to jiná věc. Takže - o wilfských nemůžu říct nic špatného. Jistě, někteří se jim smějí, že nosí směšné kroje, směšné čepice, ale myslím si můžeme říct, že jsme na tom světě viděli směšnější věci.

Potom je tady Trindindol, který je nejvíce obhajovaný, speciálně tedy Jorchenem Kierkem, hraničником, a rodilým trindindolanem Zarnem Hadrigrernem. To je země, která svým způsobem vychází z úplně jiné tradice, ať kulturní nebo historické. Kdysi dávno tam zřejmě došlo k nějakým masakrům, nějakým národnostním střetům. A trindindolští elfové, kteří z těch potyček vyšli vítězně se potom přihlásili k rasové myšlence, že elf je nadřazen všemu a z toho vycházeli. Takže podle všeho tam vládně utlačování jiných ras...

Že tě přerušuju, dalo by se to trošičku navázat na Bořimsko? Které taky vlastně stojí na podobných základech jedné převažující rasy, která má problém s nájezdníky. Ale jak říkáš, tam vlastně nedošlo k tomu, že by byl hobit v Bořimsku jaksi... nadřazená rasa, že je něco víc. Čím si myslíš, že tohle bylo způsobené?

Tak já bych chtěl především říct, že ty nájezdy už ustaly! Že je to vyřešený! To už jsme si už vyřešili. Ale v Bořimsku může přijet kdokoliv, můžeš se tam i usadit (váhavě), ale otázka občanství je brána poněkud rasově, to je třeba si připustit, takhle to funguje. Takových států jako Karnol nebo Gwendarron mnoho není.

Takže máš pocit, že si elfové v Trindindolu museli pomoci sami, kdežto Bořimsko dostalo pomoc zvenčí, v tomto případě z Karnolu. Že jaksi, v uvozovkách, to ta rasa nevyhrála sama?

Rasa, to je strašný slovo...

Jasně, taky ho dávám do uvozovek. Jestli to nemůže být dáno tím, že elfové v Trindindolu museli vyhrát jaksi sami a tím pádem tam vznikl pocit, že elf je něco víc, kdežto Bořimsku pomohli karnolští?

Pozor, mnohdy předtím zase pomohli bořimští Karnolu. To je spojenectví, který má několikasetletou tradici, neboť přináší užitek oběma stranám. Hobitů, pokud to můžu soudit takhle obecně, nemají možná takové ambice vládnout. Ale je třeba říct, že po poslední válce je být Bořimcem něco, na co může být člověk hrdý a co budu vždycky dávat najevo znát. Protože konec konců, je na co být hrdý! Ale abych vrátil k tomu Trindindolu. Jorchen především zaplavil družinu neskutečným množstvím, až bych řekl perverznic nebo úchylných historek o tom, jak se tam vlastně nakládá s uprchlíky, převáženy ve vozecích. Jak jsou štváni smečkami psů, atd. A přitom on sám přiznává, že se do toho vnitřního Trindindolu nikdy nedostal, takže i na něj je pohledeno trindindolskými elfy svrchu. A potom se stalo to, že jsme měli možnost Trindindol navštívit a ty věci se potvrdily. To není země, kde by se člověk chtěl radostně rozběhnout, tam si člověk dává majzla.

To máš pravdu. (smích)

Dává si majzla, kdo ho poslouchá, příliš se neodchyluje z předem vytyčené trasy atd. Nicméně družině se tam nic špatného nestalo, to je třeba říct.

No, výslech byl poměrně tvrdý. Já nevím, jak jsi ho ty prožíval...

Tak byl tvrdý, ale řekněme, že tohle bylo podmíněno událostmi okolo Malvora Sakratase, doufám, že se tak ta... bytost jmenovala. Trindindolští mohli mít

pocit ohrožení. V okamžiku kdy jste ohroženi, tak právo funguje jinak.

Na druhou stranu, já jsem měl při výslechu pocit, že jsem se dostal do rukou kortským, samarům. To byl hroznej zážitek, aspoň pro mne. Navíc mě překvapilo, že to bylo hodně podobné tomu co jsem zažil doma, ty metody. Byť je to teda tisíce mil daleko.

Pokud si projdeš historii Nurnské družiny a podíváš se na mapu, tak vlastně zjistíš, že v tom starém světě je několik zemí, které jsou vůči svým obyvatelům, notabene svým sousedům, velice tvrdé. A používají velice jiné uplatňování práva a způsoby, než například my v Bořimsku. Případně v Gwendarronu, Karnolu, Mallikornu, ve Wilfu. Mezi tyhle země bude bezpochyby patřit Mukur, bude tam patřit Armiden a bude tam samozřejmě spadat i Trindindol, byť je to něco jiného. Dá se předpokládat, že trindindolští mají daleko lépe propracovanou centrální moc. Třeba si myslím, že bude daleko větší problém někomu v Trindindolu uplatit, než například v takovém Mukuru. Apriory jste tam považováni za vetřelce, ať máte bumážku v kapse nebo nemáte. Jste prostě podezřelí. To v tom Mukuru taky, ale je to prostě něco jiného. Ostatně on by o tom mohl vyprávět Zarn Hadrigrern, ale ten samozřejmě o tom mluvit nebude. Protože je sám zapojen do místní statní správy.

No a potom je tady ten Sirill. Sirill je v podstatě, přestože je to taky národnostní stát, kde teda převažují ti elfové, jako hobiti převažují v Bořimsku a jako v Gwendarronu převažují lidi. Tak tady nemám pocit, že bych tam byl nevitanejší. V hlavním městě Irhanu se dá kupříkladu studovat. Je tam magická univerzita. Ale ještě bych řekl jednu věc. Z těchto států bude Wilf nejbohatší. Wilf je určitě nejbohatší. Trindindol bude chuděj. Co si budeme povídat, Trindindol žije z něčeho, co už dávno minulo, co se rozpadá. Tam už maj jenom to svoje...

...ted' máš na mysli bohatství kulturní, odkazové nebo i bohatství finanční?

Řekněme, že v tuhle chvíli mluvím o finančním, jestli to tak nazveme. Kulturní nejsem schopen hodnotit za tak krátký čas. Kulturní bohatství v Trindindolu určitě bude, to zas ne že ne. Otázkou je, co a jakým směrem z toho vyplyvá. Je třeba znám výrok Zarna Hadrigrerna, že „se to píše v chytrých knihách, takže si to má člověk nastudovat“. Mě by

zajímalo, kolik těch chytrých knih četl Zarn, ale to je jedno. Například Sirill je poměrně chudý kraj, je to hornatý kraj. Převážná část obyvatelstva se tam věnuje pastevectví, chovu koz, chovu ovcí. Irhann je jediné město, tak jak to chápeme. Ale například irhannští elfové jsou známi svojí řezbou. Na východních svazích se pěstuje vynikající vinná réva. A je tam také rozvinuté šperkařství. Oni žijí částečně z obchodu, ale jsou trochu uzavřeni. Na tom není nic špatného, elfové takoví bývají. Bořimsko je například úrodný kraj, je to zemědělská oblast, ale zároveň se tam spousta obyvatel věnuje obchodu. Navíc jak teď probíhá kolonizace nových území a dochází ke stavbě druhého města s hradbou, Nového Hradu, tak tam jsou teď vlastně obrovské možnosti. Bývalý Šarun a bývalý Dambur, to je vlastně úchvatná krajina. To jsou lesy, hory, řeky a jezera. Je to ohromně bohatá krajina. Tohle nebyli stolini a skřeti schopni využívat.

Ale abych na to navázal, někdo se mne na to i ptal. Jaký je vlastně rozdíl mezi skřetem a stolinem. Stolín je v podstatě bližší trpaslíkům nebo těmto rasám. Domluvíte se s nimi například obecnou řečí. Stolín je schopen, pokud si přikreje tu svojí hmusnou hubu, se například ztratit v davu ve velkém městě. Do jisté míry s ním jde i obchodovat. Se skřetem je tohleto samozřejmě problém. Skřet je jaksi ještě nižší vývojový prvek.

Napadá mě v téhle souvislosti možná drobná odbočka. Co se týká černých trpaslíků vzhledem k Oburovi a událostem na jihu.

Černí trpaslíci, pokud sem je poznal, byli zastoupeni například tím odbojem, tak to jsou úplně obyčejní trpaslíci, ale mají tmavou barvu pleti. Můžeme se bavit o tom, jako u lidí existují černoši, tak jestli existují i jiné černé rasy. Já si myslím, ačkoliv jsem neviděl černého kudůka či elfa, tak bych ho klidně mohl jednoho dne potkat. Kdybych zavítal do nějakých krajů. Ale na druhou stranu je pravda, že jsem byl vychováván, ostatně jako každé bořimské dítě, že stolini a černí trpaslíci jsou úhlavní nepřátelé. Takže já samozřejmě na tmavou pokožku ze začátku reaguji s odstupem, než toho člověka poznám.

Jasně, tak to bylo určitě zajímavý. Jsem rád, že jsem se něco dozvěděl. Ted' bych přešel ještě k jedné věci. Týká se to tvého zaměření, toho čím se živíš. Určitě neřeknu nic špatného, když řeknu, že jsi synek hostinského...

Tak syn! Nevím proč používat tyhle pejorativní výrazy jako synek...

...to nebylo takhle míněné...

Já taky svému otci taky neříkám tatíku.

To nebylo myšleno negativně. Nicméně, dostal ses k alchymii. Jak ses k ní dostal? Beru to z pozice – budu syn hostinského, budu se starat o síť hostinců. Co jsem slyšel, mluvil jsi o starším bratru, který pak převezme rodinný podnik. Ale i tak mi přijde, že je delší cesta k tomu co děláš, než v jakém prostředí ses pohyboval.

Tak já sem už některé věci uváděl, myslím, v tom minulém rozhovoru...

Tak stačí zkráceně...

Já jsem druhý z bratrů a to, co ty nazýváš rodinný podnik, zahrnuje v tuhle chvíli nějakých devět, deset hostinců. To se mění tohleto. Je to několik statků atd. atd., poměrně rozvinutá obchodní síť. Tím, že já jsem mladším bratrem, tak bylo jasné, že jednou rodinný podnik, protože je jasné, že grunt musí zůstat pohromadě, převezme můj starší bratr Oli. Oliver. A já jsem měl víc prostoru. Tudiž jsem nejdřív, stejně jako celá rodina.... Stejně jako můj bratr jsem vystudoval jaksi obchod... obchod v Barratu, v Karnolu na univerzitě. To protože taková instituce v Bořimsku není. A potom jsem, čistě protože mě to zajímalo, jsem přešel na vysoké učení alchymistické do Železného Hřbetu. To tam má dlouhou tradici. Takže jsem věnoval tomuhle a ... a to je asi všechno.

Jasně. Ptám se, protože pro mě je to něco neznámého. Já sem se dostal do situace, kdy jsem se něčemu věnoval spíš z důvodu, abych přežil, je to jiný.

Tak jasně, většina těch družiníků pochází odjinud. Ale já jsem občas nabyt takového dojmu, že když je člověk bohatý, tak se na něj hledí skrz prsty. Je hrozně populární pocházet z pövlů, okopávat nějaké poličko. To je úplně nesmysl, já se za bohatství své rodiny prostě nestydím.

Tak to je asi jako logický, že jo (smích). Proč se stydět za něco, co člověk má. Ještě k jedné myšlence – jako to bylo v Kortu, v Mirellu to bylo víc a zejména se to projevilo ted' v Nordwaithu - a to je nadopování se před bojem

nejrůznějšími lektvary, dryáky, popřípadě kouzly. I když tam... zase tomu příliš nerozumím, takže se zeptám. Nemůžou na tom vznikat třeba nějaké závislosti?

Jasně, samozřejmě.

Já to třeba pozoruju na sobě, že si člověk rád zvyká na určité stav, ale přijde mi, že je to docela nebezpečný...

Tohle je velice správně řečeno. Tyhle věci se musej, alchymistické výrobky, či výrobky jiného nebo přírodního původu, používat s respektem. Takže, používat jich víc, je ... musíš si potom odpočinout, musíš potom dlouho vlastně abstinovat. Kdybych to měl říct... říct ti to jako laikovi, tak je to jako s alkoholem. Jen je to jaksi mnohem silnější.

Tak víš co, na jihu jsou různé opiáty mezi nomády poměrně rozšířené.

O tom nepochybuju.

Různé obecně řečeno tabáky. Jenže ted' mi to přišlo, a speciálně v tom Nordwaithu, že člověk neustále konzumuje nejruznější přípravky a jde to ruku v ruce s magií, o čemž bych asi hodně mohl mluvit já. Třeba taková asi prostá kouzelnická neviditelnost. Což jsou všechno věci, na který si jeden strašně rychle zvyká. Cejtím, že je třeba ubrat a zůstat doma v klidu a tak...

Tak jsou známy případy kdy, užívání těchto laicky řečeno lektvarů může i zabít.

Ted' na to třeba narážím z pozice Zoltara Zemikosy, který je právě těmihle věcmi, nechci říct posedlý, ale má k nim velmi vřelý vztah.

Tak k Zoltaru Zemikosovi se asi ještě dostaneme, počítám, že se ten rozhovor bude ještě ubírat dál. Ale takhle, já nevím jestli Zoltar Zemikosa nadmíru užívá alchymistické výrobky.

Magii a tyhle věci obecně...

Zoltar Zemikosa především není pyrofor, to bych chtěl zdůraznit. Já si myslím, že on už ani nezná základy alchymie. On je theurg. Zoltar Zemikosa je theurg. Theurgie funguje úplně na něčem jiném. Například v Železném Hřbetu se nedá vystudovat, protože to už jsou jiné věci, o kterých já sám tolik nevím. Respektive něco vím, asi víc než běžný člověk,

že jo. K theurgii, stejně jako ke kouzelnictví musíte mít nadání. Musíte mít určité dispozice. Pokud budete pečliví, tak stát se pyroforem, nebo spíš alchymistou, to je o pečlivosti, o cviku a o těchto věcech. Například o schopnosti kombinovat určité složky. K theurgii musíte mít určité nadání a je to vlastně věc, která sídlí ve vašem podvědomí. Tu musíte mít. Ale stejně jako i u kouzelnických oborů, jestli to tak můžeme nazvat – třeba ted' v Nordwaithu jsme se setkali s pojmem distanční transfer hmoty, se i theurgie dělí na mnoho dalších oborů, odvětví. Každý k tomu má jiný to... Já osobně jsem přesvědčen že Zoltar Zemikosa jedná pudově. A řekl bych, že on provozuje tzv. Zoltarismus-šamanismus. Který vlastně... On dává přednost tomuto pojetí.

Když už jsme se dotkli Zoltara Zemikosy. V něčem jsme se dotkli poslední Nordwaithské výpravy. Nešlo si samozřejmě nevšimnout určitých rozkolů mezi tebou a Zoltarem Zemikosou.

No to určitě nešlo.

Byly poměrně vyhrocené situace, ať už to, že jsi byl sesazen ze zástupcovského postu. Ať už při závěrečném dělení kořisti ... kde ti prostě ujely nervy.

Ano.

A nadával jsi Zoltarovi z pozice, jaksi že došlo k tomu, že porušil...

Porušil dohody.

...porušil dohody, že prostě nedodržel něco, na čem jste se domluvili. Vůbec se dá říct, že tahlecta výprava byla poznamenána častými dohady. Zejména teda z tvé strany, ale přidávali se i jiní. O tom žádná. Jak vůbec pohlížíš na úspěšnost téhle výpravy? (Otakáro souhlasně mručí) Kdy družina vyrazila za nějakým účelem, ale na místě se dostala do úplně jiného víru událostí. Třeba pro mě byl nějaký původní cíl, který vlastně nebyl naplněn.

Jasně. Tohle je ale hodně otázek najednou, takže se budeš muset asi vracet. Ale dostaneme se k tomu. Takže bych začal těmi hádkami. Já bych chtěl říct, že se družina hádá permanentně na všech výpravách, tak bych neřekl, že tady to bylo nějaký to. Já si třeba pamatuju, že na poslední výpravě

(Otakáro asi myslí Mirellskou výpravu) se družina zhádalá takovým způsobem, že se málem rozpadla. To tady nehrozilo, aspoň jsem neměl ten pocit.

Ale k tomu Zoltaru Zemikosovi. Já jsem samozřejmě, a už se to ani nedá zastírat, měl se Zoltarem Zemikosou uzavřené určité dohody. Neboť když jsem přišel do družiny, respektive po návratu z Kortu, tak on mi byl nejbližší. Jevil se mi jako odborník, přátelský člověk, což on bezpochyby je. A já jsem s ním měl uzavřené určité dohody a určitým způsobem jsme chtěli mít vliv na zdárný průběh výpravy. Ale postupem času jsem přicházel na to, že... se Zoltarem Zemikosou můžete uzavřít krátkodobou dohodu. Dohodu typu já tobě tohle, ty mne tohle. Podáme si ruce, konec. Ale není s ním možné uzavřít dlouhodobou dohodu, která by měla dlouhodobé cíle. Protože to prostě nejde. Zoltar Zemikosa je člověk, kterej žije ze dne na den, ten nemá nějaké vyšší cíle. Takže když se mu to hodí, tak vás prostě podrazí. Anebo vás možná nepodrazí, ale co je možná ještě horší, tak vás nepodrazí vědomě, ale tak nějak pudově. Protože se mu to prostě tak náh hodí. A potom dojde k tomu, že si to náh uvědomí a po nějaké výměně názorů přijde za vámi a začne se omlouvat, že jo. Což se několikrát stalo.

Nakonec to teda jaksi vyvrcholilo při tom dělení té kořisti. A tam mi, a to (Otakáro si potřebuje odkašlat) nebudu zastírat, mi ujely nervy. A mohl jsem si spoustu věcí odpustit, ale pokud se na to dívám s odstupem doby, tak k takovým hádkám docházelo i mezi jinými družiníky i jindy. Takže bych se neviděl na nějaké černé listině.

Ale ještě musím dodat, že spojenectví se Zoltarem Zemikosou mě naprosto psychicky vyčerpalo. Protože když se na něčem dohodnete, tak předpokládáte, že to bude nějakým způsobem plynout. Jako jo. Zoltara Zemikosa jsem si musel neustále hlídat. Kdy se mu to zase bude hodit jinak a kdy on vás zase nevědomky podrazí. Nebo to aspoň ve vás vyvolá ten pocit. Například to svoje odvolání z postu zástupce vůdce, a teď bych chtěl říct, že mám pocit, že je v poslední době zástupce vůdce poněkud jaksi přeceňován. Zástupce vůdce je jenom od toho, aby suploval nepřítomnost vůdce, případně indispozici. Řešil nějaké vedlejší věci, nebo když se družina dělá a takové věci. Byl jsem sesazen za drzost. Dobře, tak to bylo jeho právo. Ale s odstupem doby, když si to promítnu a k tomu se dostaneme v průběhu té nordwaitthské výpravy, jsem přesvědčen o tom, že můj pohled na věc, moje myšlenky jak by se měly věci řešit, byly správné.

Pokud se na to podívám například z pohledu družinového kata Jakoubka, tak výprava byla úspěšná. Pokud se na to podívám s jakými cíli vlastně začala, tak byla katastrofální. My jsme tam jeli jaksi zjistit osud profesora Filistry a v okamžiku, když jsme ho našli, tak vlastně došlo k tomu, že s ním začal Zoltar Zemikosa jednat naprosto nepochopitelně z pozice síly. A to takovým způsobem, že ho snad i jeho pochop Jakoubek zmlátil. Profesora! Takže ten člověk samozřejmě utekl. Navíc prostě Zemikosa je hlupák v tom, že si ani nezjistí, čím se profesor zabývá... To se to dalo předpokládat, že když se s ním nebude zacházet dobře a jaksi s přítelem, tak ten člověk zmizí. Protože se zabýval transferem hmoty. To není problém, to by ti objasnil kouzelník nebo někdo... Ale tohle není problém. Takže i z této pozice to byla prostě hloupost.

Tak, co se týká toho útěku, co vím, tak tohleto dával Zoltar Zemikosa...

Já jsem u toho nebyl!

...za vinu, nebo ten kontakt s panem profesorem, dával za vinu Menhorianu Blahtelovi, což je vlastně kouzelník. Čiliže tady odborník fungoval.

Můj názor na Menhoriana Blathela je spíše kritický, ale tohle bych mu zrovna za vinu nedával. Ale vraťme se k té události, kterou si pamatuju velmi dobře. Tam došlo k tomu, že – to sem byl tuším ještě zástupce – tam byl v družině ještě jeden cizí element. A tím byl Galissar. Bývalý pan Mrtvola. A my jsme se vlastně dohodli se Zoltarem Zemikosou, že já si půjdu soukromě promluvit s Galissarem a připoutám ho na naši stranu. A Menhorian bude pověřen tím, aby vyjednal to samé s profesorem Filistrou. Potom tam došlo k tomu mému odvolání a já sem se potom ne zcela věnoval družinovému dění. Nicméně jsem šel za Galissarem a troufnu si tvrdit, že jsem s ním velice úspěšně dojednal ten další výstup. A jaksi zjistil jeho spolupráci. Pak jsem vyrozuměl, že Menhorian šel, už jenom z hlediska odbornosti, jednat s profesorem Filistrou. Ale jak jsem pochopil, tak Menhorian neřešil nějaké další postupy družiny, ale spíše se bavil teoreticky o těch teleportech, o těch azurionech a těhletěch věcech. Jako dva odborníci. Což samozřejmě nebylo na škodu, neboť tím navodil určité pole pro další vyjednávání. Minimálně tím, že s ním jednal jako odborník s odborníkem. Ovšem následně se do toho prostě

vložil Zoltar Zemikosa, který jaksi není schopen vyjednávání z hlediska nějakého nadhledu. Zemikosa umí vyhrožovat. Takže podle všeho došlo k tomu, že začal profesorovi vyhrožovat. Nějakým udáním jeho manželce, udáním gwendarronským úřadům atd. Což začal Filistra odmítat a došlo k rozepři. A skončilo to tím, že ho dal na starost (Zoltar profesora, nikoliv obráceně), mám pocit, Jakoubkovi. Coby takovému družinovému biřicovi.

Taková vsuvka, jakou myslíš, že v tom hrál roli jistý Schimone? Jsou o tom různé dohady.

Schimone Rybář... Schimone Rybář... Je skutečně možné, že umožnil profesorovi Filistrou utéci, ale tomu se nemůžeme divit. To byl jeho žák. Jeho oddaný žák. Takže já bych tohle Schimonovi, na rozdíl od jiných věcí (úsměv) nevyčítal. Jinými slovy, profesor Filistra získal oprávněný pocit, že je s ním zacházeno jako se zajatcem a navíc je mu ještě vyhrožováno. Tak se prostě zdekoval. Jakou v tomhleto hrál roli Menhorian Blathel netuším, ale myslím si, že člověk studovaný v tomto oboru (transfer hmoty) by utekl komukoliv. Pokud ho teda nebudeme držet v poutech a nebudeme mu dávat kuličky na nos atd. jako jsme to kdysi dělali v Kortu. Takže ten postup byl naprosto chybný a plně padá na vrub vůdce. A to bylo ještě několikrát, že Zoltar Zemikosa s lidmi, se kterými bylo možné se dohodnout, jednal jako idiot. Nevím jak to mam říct. Zoltar Zemikosa není schopen plánovat. Zoltar Zemikosa jedná pudově.

Tak já jsem s ním sám měl několik sporů. Takže oba teď víme, o čem se bavíme. Ale když se vrátím k původní otázce. Tedy úspěšnosti výpravy?

Ano!

Tedy, bereš tu výpravu jako úspěšnou? Neúspěšnou?

Z mého pohledu je ta výprava neúspěšná. My jsme sice odhalili zákulisí těch Armidenských rejdu, ale už jsme vlastně z toho nebyli schopni nic vytěžit. A to, že jsme si přinesli kořist, což bezpochyby někteří považují za úspěšné, bylo dáno tím, že jsme plenili. Já tvrdím, že Zoltar Zemikosa by byl velice úspěšný vůdce bandy, která krade a přepadá obchodní karavany. Ale aby řešil nějaké složitosti, na to prostě není. A osobně si myslím.... Na druhou stranu je třeba říci jednu věc. Já si dobře pamatuju na situaci, kdy nám padl do ruky místní obězník. Obězník místní

moci, místního soudce. A když z něj bylo čteno, tak se u toho všichni dobře bavili. Přestože tam byly vlastně samé hrozné věci. I o nás. Ale všichni se dobře bavili, hahaha, to byla děsná legrace, když uteklo jeho zemní elementhalio. To bylo profesní selhání! On když něco vyvolá, tak má za to zodpovědnost! A ne že to někde nechá pobíhat v nějaké vesnici, kde žije pokojné obyvatelstvo. To je prostě nesmysl, jo.

I když je třeba říci, že to zákulisí jsme odhalili. Takže by to asi bylo moc tvrdý, říct že ta výprava byla zcela...

Tak původní záměry byly neúspěšné. Ale další byly vyřešeny ku spokojenosti.

...ano. Konec konců, ty záměry té armidenské moci jsme potřebovali. Tohle se nám podařilo úspěšně sabotovat. To bezpochyby ano. O tom jsem přesvědčen. Stejně jako jsem přesvědčen, že jistý pan Andrachin byl potrestán.

Tak to určitě. To je už systém diktatur.... Nebo jak to nazvat...

Podle zákonů Armidenské říše.

Tak, víš jak - teď jsi poměrně hodně osočil Zoltara Zemikosa. Dovedeš si představit nějaké, řekněme bezproblémové fungování s ním? Kooperaci do budoucna?

Jasně! Jasně. Tohle si samozřejmě představit dovedu, i když už ne na bázi nějakých dohod, které jsme měli teď uzavřené. Budu ho brát prostě jako družiníka. Ale už si dám pozor na to, abych s ním uzavíral nějakou dlouhodobější dohodu. Ale samozřejmě že to neznamená, že s ním nebudu sedět u jednoho stolu nebo že s ním nebudu probírat nějaký další postup.

Ostatně, já si myslím, že je lepší si některý věci vyřvat nebo je jaksi ze sebe vyřvat. Než bejt takovej ten neutrální, kterej mlčí a myslí si věci potichu. Já si myslím.... jestli já jako něčím nejvíc pohrdám, tak jsou to ti takzvaní neutrálové jo. Voni se totiž můžou tvářit, že jsou nejspravedlivější, ale ono to tak není. To je totiž to největší zlo. Tam se nemáte o co opřít. O toho nepřítel se můžete svým způsobem jaksi opřít. Můžete si věci vyřikat. Můžete vyčistit vzduch. S neutrálem tohleto neuděláte.... Takže takhle.

Jasně. Teď se stala spousta věcí, máme takové dlouhé klidové období, co jsme teď v Liscannoru. Možná že to bude ještě nějakou dobu trvat, těžko říct, co se může stát... Ale postavil jsi barák?

Ano. Teda postavil. Byl mi postaven.

Dobře, zaplatil jsi stavbu. Potom jsi, do jisté míry, projevil... možná zájem ohledně situace která byla kolem hostince u Hrocha. Nemyslím zájem, že bys tu hospodu chtěl koupit nebo tak něco. Spíš zájem pomoci k bezproblémovému provozu. Nicméně, myslím si, že k překvapení všech dospěla situace k tomu, že novým majitelem, hostinským se stal Luncius. Ten začal ihned s renovací. Ze svého pohledu, co na to říkáš?

Já jsem s tím poměrně spokojený, protože zatím se Luncius ukázal, že o to zájem má. Ten lokál, možná i celý barák byl, včetně teda ubytovacích místností, renovován. Jídlo bylo slušné, i když ono odpíchnout se od samého dna, kam to dotáhla stará Pitková, to není až takové umění. Nicméně, tohle bylo asi řešení, které nikdo nečekal. Ze strany Pitků to bylo nejgeniálnější řešení, protože hostinec zůstal v rodině a nemusel být vyvlastněn. Čímž teda Bolbuch, starosta, vyhrožoval. Otázka jestli by k tomu přistoupil, protože pan Bolbuch patří trochu mezi ty neutrály. I když on na to má díky svému věku nárok. Takže bych to neviděl tak dramaticky. Já si myslím, že to dopadlo k všeobecné spokojenosti. Určitě.

A máš pocit, že to bude do budoucna fungovat...

Tak zatím to funguje.

...že kovář je zároveň hostinským. Byť jo má dceru a manželku.

Aaale, dyť on se nepřetrhne. Já nevím kolik toho vyková, ale myslím si, že rodinný podnik je to nejlepší co může být. Tam jde jenom o to, aby on to dělal poctivě. Páč nebudeme si nic nalhávat, způsob jakým to vedla paní Pitková, to byly skutečně otravné způsoby, které se nedají nazývat provozování pohostinských služeb. To bylo něco úplně jiného.

Když už jsme v té klidové fázi v Liscannoru. Krom toho, že hostinec změnil majitele, ty jsi postavil dům, některé staré domy byly osídleny novými družiníky. Konec konců, já jsem taky stavěl barák. Vrátil se Zarn Hadrigrern, s sebou přišel pan Vilibald Chroust. Jaký máš tak vůbec

pocit z ... nebo já se ještě zeptám jinak. Zároveň s tímhle se řešila věc, zase se k tomu dostáváme, ohledně Zoltara a mladé Pitkové. A následně... teď si nevzpomenu... jméno nevybavím...

...Vilda Pešek

...pan Vilda Pešek. Ty jsi se tvářil, že toto řešení, které se událo... Vůbec vyústění celé té situace, která nastala, ti přišla, nechci říct odporná, ale jaksi...

Tak slovo odporné je skutečně přehnané. Chci říct, že celé to dopadlo jaksi nějak úplně divně. A jestli má Zoltar Zemikosa někdy tendence tvrdit, že mu nejsou nakloněni démoni a sféry, tak já tvrdím, že mu nakloněni jsou. Zoltar ten problém... ale že mi do toho nic není! Pokud mi teda jistý Milo Pelíšek nenabízel, abych si onu... onu... obtěžkanou dámu vzal sám, tak mi do toho vlastně nic není. Ale to řešení je pochybné, protože to všeobecně podvědomí, či to dítě je... Konec konců, hrdá matka nám ho už přišla ukázat, takže všichni víme, že (smích) pan Pešek prostě není otcem.

Tak dá se předpokládat, že pan Pešek bude otcem nového dítěte.

Tak bavíme se o tomhle dítěti... já vlastně ani nevím, jaké dostalo jméno.

To v tuhle chvíli asi ani neví nikdo.

Tak nějaké jméno určitě má.

Jasně. Nakouls jsi osobu Mila Pelíška, která mi přišla, že v poslední době byla v těch věcech. A jak jsi řekl - nic mi do toho není - překvapivě aktivní. Vzal Zoltara s sebou domů do Mirellu, kde teda nevíme, jaká byla jeho role ve shánění Vildy Peška. Sám teď říkáš, pro mne novinku, že tobě nabízel, aby sis Pamillu vzal... Co si vlastně myslis o Milovi, je to zároveň hobit, ale jak jsi řekl, takový ten, co okopává to svoje poličko. A najednou začal být z ničeho nic výrazně aktivní?

A tak to je v pořádku, že začal být aktivní.

Ale tak zrovna v situaci, která mu taky neříkala pane...

Tak možná mu to řešení tak přišlo správné. Možná měl nějakou odpovědnost vůči Pamille. Tohle mu nemůže nikdo vyčítat. Jestli tady někdo sehrál roli hlavního chlíváka, tak je to Zoltar Zemikosa. Nikdo jinej. Možná je tam ještě zajímavá osoba Vildy Peška, který bude za blba. Ale on je taková bezkonfliktní povaha, že to možná skousne.

Tak Milo Pelíšek absolvoval, jestli se nepletu, druhou výpravu a z toho koláče družiny si nárokuje větší díl. Takže mluví do určitých věcí. To je v naprostém pořádku.

Když už se zmínil výlet některých družiníků do Mirellu. Dwany Růžička si odtamtud přivedl po nějaké době nevěstu. Milo tam má svoji Bětku, snoubenku, byť tu si ještě nepřivedl do Liscannoru. Ty o něčem takovém uvažuješ?

Nenenene, já o těch věcech dlouho neuvažuju... a takhle, u mne se předpokládá, že mi bude nevěsta vybrána rodinou. Což samozřejmě neznamená, že tomu osud nebude chtít jinak. Ale neuvažuju o tom.

Dobře, tak z mého pohledu už není moc co probírat, takže jestli máš ty nějakou otázku?

Nemám, já bych si kdyžtak připravil rozhovor.

Tak v tom případě. Na zdraví!

Velký Álfheim, co je víc?

Kronikový zápis z družinové výpravy na ostrov Álfheim zaznamenal Dwany Růžička.

Ostrov Álfheim leží severně od pevniny Starého světa a od nepaměti byl osídlen elfy. Jednalo se o vyhnance, kteří nepřijali výdobytky elfí civilizace založené na rozsáhlém využívání magie vybudované v jižních krajích a odstěhovali se na samý okraj světa, kde mohli neobtěžováni okolím žít podle prvotních a ryzejích elfích tradic.

Álfheimská společnost je podle rodové příslušnosti rozdělena na klany. Během doby vykrytalizovalo několik velkých klanů, které neustále zápasí o moc. Díky tomu je álfheimská společnost orientovaná především na boj a nejvyšší metou většiny elfů je stát se členem vybrané náčelníkovy družiny. Krom vyložených bojovníků se jsou na Álfheimu velmi ctěni také lovci a stopaři, na posledním místě společenského žebříčku stojí rolníci, dřevorubci, rybáři a podobně.

Výjimečné postavení mají mezi álfheimovci skaldové a bardové, kteří jsou ctěni mezi všemi vrstvami společnosti bez ohledu na klanovou příslušnost. Jsou to v podstatě jedini nositelé kultury, učí se nazpaměť staré balady a písně oslavující staré elfy reky a poskytují tak svým posluchačům nejen potěchu, ale i jistou míru vzdělání. Pro své vědomosti jsou také často najímáni jako učitelé a vychovatelé.

Přestože álfheimští elfové odmlítli civilizaci svých jižních příbuzných založenou na vzdělání, vědě a magii a vrátili se raději k samotným kořenům pravého elfství, magické nadání vlastní všem elfům se jim nevyhýbá. Narozdíl od jižních krajů však na Álfheimu nejsou vzdělávací zařízení, tamní elfové se učí magii ovládat pomocí starších mentorů, obvykle divoce a nespoutaně. Samozřejmě se dává přednost magii využitelné v boji.

Jednotlivé álfheimské klany většinou bojují mezi sebou, dokáží se ale sjednotit v případě vnějšího ohrožení nebo pod vládou schopného krula. Krul je volená funkce a zvolený elf se stává předákem celého Álfheimu a pánem všech klanů. To je ovšem většinou spíše zbožné přání než skutečnost. Ani samotná volba krula není snadná záležitost. Především se klany musí sejít a krula zvolit, volbě však předchází období vyjednávání a bojů, kdy se pretendenti snaží zbavit svých konkurentů. Tato období mohou trvat i desítky let. Ani po proběhlé volbě není vyhráno, neúspěšní kandidáti nemusí nového krula uznávat a boje vzplanou znovu. A i pokud je krul uznán, nemusí mít dost sil prosadit svou vůli a klany jednájí bez ohledu na něj podle svého.

Za příznivých okolností však může dojít k tomu, že silný krul skutečně dokáže álfheimce sjednotit. Pak se okolní země třesou strachy, neboť elfi flotily vyplují na moře s cílem plnit pobřeží okolních zemí. Před řáděním álfheimských rychlých lodic nebylo uchráněno žádné pobřeží Starého světa, jsou známy nájezdy až na jihu v oblasti Erkrachtské říše. Divocí elfové jsou nelitostní a berou doslova vše, co najdou, takže jsou právem obávaní u všech přímořských národů.

Dlouhé období míru pod silnými kruly může vést až k problémům s užitím obyvatelstva a také s nezaměstnanými válečníky. Je proto dobrým zvykem álfheimovců putovat po světě jako žoldnéři či nájemní dobrodruzi, zdokonalovat se v boji a sbírat zkušenosti. Začasté se jedná o vyhnance, kteří urazili některého z předáků nebo zabili nepřitele v době míru a museli opustit otcinu.

Álfheimští elfové jsou též mimořádně hrdí na svůj rod a každý álfheimovec dokonale zná svůj rodokmen mnoho předků do minulosti. Díky tomu a také vzhledem ke společnému původu z rodů na nevelkém ostrově dochází k tomu, že pokud se ve světě střetnou dva álfheimští elfové, téměř jistě jsou to nějací vzdálení příbuzní.

* * *

“Bud’ pozdraven, jsem Zeldin zplnomocněnec. Kde bych, prosím, našel starostovo sídlo?”. Haardun Rugorský, neboť právě on byl tázán, se zadíval na podivného mužíčka ve směšné čepici, který ho oslovil na kraji Liscannoru. Na přemýšlení však neměl čas, neboť měl namířeno na lučiny za Liscannorem házet kameny po vranách.

“Tam”, zabručel a ukázal směrem ke stavení starosty Getda Ruindorského.

“Děkuji převelice. Dobrý den, vinšuju”, rozloučil se mužík zdvořile, již k žádům nevrlého kudůkokrolla jdoucího svou cestou.

Toho dne však liscannorského starostu nikdo nenavštívil, až ráno Getd zjistil, že se mu do domu během noci kdosi vloupal a prohraboval se starostenskou knihou. Hned proto svolal všechny přítomné dobrodruhy do hostince U hrocha.

“Takže všichni už víte, proč jsem vás svolal”, obrátil se starosta na přítomné. “Někdo se vloupal do mého domu”. Několik družníků nesouhlasně zamručelo. Vloupávat se do starostenského domu, to by se nemělo jen tak trpět, na tom se všichni shodli. Pokud by se taková drzost tolerovala, to by se pak někdo mohl klidně vloupat i k nim, a třeba jim ukrást jejich drahocennosti a těžce získané zlato.

Vyrušiv ostatní z úvah, Getd pokračoval: “Už jsem se poptal po vesnici a potvrdil mi Haardun, že se na můj dům ptal jakýsi človiček. Víme však všichni, že hoch je poněkud mdlého rozumu, takže dotyčného nebyl schopen popsat. Pamatoval si jen, že to byl člověk se směšnou červenou čepicí na hlavě.

“Byl to určitě člověk a ne elf?”, ozval se Klabzej Myšilov, který si vzpoměl na podivné oděvy elfů z takzvaného Kokrhelova.

“Nebyl bych si tak jistý, on Haardun skutečně není z nejbystřejších”, pokýval hlavou starosta.

“Ba ne, byl to člověk”, vložil se do debaty Gerllod Moskyt. “Dneska ráno u mámy v krámku někdo takovej kupoval krumpáč a lopatu”.

“Tak mě napadá, že jsem ráno na protějším kopci, jak stála Čagdanova věž, zahlédl

nějakou postavu”, zamnul si bradu Menhorian Blathel. “Nepoznal jsem, kdo to byl, ale když mluvíte o tom, že se po vesnici potloukají cizí lidi...”.

“Dem se tam podívat”, okamžitě se zvedl Gerllod a vyběhl ze dveří následován Bolbuchem a Klabzejem.

Za chvíli se trojice vrátila a Gerllod pevně držel za flígr třesoucího se muže, který se vyjukaně rozhlížel po sále.

“Schovával se v křoví, parchant”, zabručel Klabzej. “A celý okolí rozryl jako stádo kanců”.

“Tak mluv, chlape”, udeřil na cizince Bolbuch, až se mu vousy naježily. “Cos tu dělal a proč hrabal naohoře na kopci?”.

“A proč ses hrabal ve starostovejch knihách?”, dodal Frynn.

Mužíček se celý třásl, ale po pár pohlavcích netrpělivého Bolbucha se rozmluvil. Představil se jako Hervik Exterský, zplnomocněnec Chainorské vládkyně Zeldy. Zprvu zmatené vyprávění nabralo obrysy ve chvíli, kdy Hervik vysvětlil Nurnským, že na vzdáleném ostrově Álfheimu zemřel starý krul a chystá se volba nového krula, proto je po světě sháňka po všech álfheimovcích, kteří mohou volit a volbu tudíž ovlivnit ve prospěch svého rodu. Jedním z těchto elfů je i Krak z rodu Dukerů, bývalý člen Nurnské družiny, a jelikož s Dukeři spolupracují s jeho paní Zeldou, on byl pověřen Kraka najít, krom jiných elfů. Když se ovšem dozvěděl, že Krak je údajně mrtev, musel se přesvědčit, a tudíž se pustil do hledání jeho mrtvoly na pozemku bývalého Čagdanova stavení, kde byl podle starostenských knih Krak pohřben.

Jelikož se Hervik zmínil, že sháňka bude i po dalších členech rozvětvených álfheimovců, kterých řadami Nurnské družiny prošlo pozehané, rozhodli se dobrodruzi o celé věci zjistit více.

K účasti v pátrání se připojili tito hrdobci. Staříčkový trpaslík Bolbuch, který se teprve nedávno dal na dobrodružný život, ale léta zkušeností z něj udělala obávaného válečníka. Frynn Konopka, začínající hobití alchymista, jehož otec vlastní konopnictví v Naglinu. Nepřilíš ostřílený barbar Rall Ther s ošklivě zubatým mečem. Dalším barem byl Goran, šaman z dalekého severu, jehož divoký zjev naháněl strach dětem i dospělým. Klabzej Myšilov, který si co do vzhledu s Goranem nezařadil, byl již protřelým druidem a družinovým veteránem, stejně jako elfí mág Rien Gwardit, který byl zvolen vůdcem pátrání. Těž druhý elfí mág Menhorian Blathel se

již řadil k veteránům, byť nedosahoval zdaleka Rienovy proslulosti. Ke starším družiníkům co do zkušeností patřil zajisté též Gerllod Moskyt, syn slavného Krochty a taktéž důstojník gwendarronské armády. Za staršího družníka by mohl být považován též hobití alchymista Horác Lipový, kdyby ale nebyl ostatními považován za naprosto neschopného, a právem nosil cejch družinového blba. Úplným nováčkem pak byl kudůk Gory Chinský, syn slavného Ladota, který se rozhodl následovat ve šlépějích svého otce.

V této sestavě se družiníci vydali do Nurnu. V liscannoru zanechali pouze statného Ralla, aby hlídal zajatce. To se ovšem neukázalo jako dobrá volba, neboť výmluvný Hervik začal prostoduchého barbara přesvědčovat, aby ho pustil, a nabízel mu za to peníze deponované prý v trpaslické bance. Na zlato ovšem Rall slyšel a začal neobratně zvyšovat cenu. Nakonec se dohodli na deseti tisících zlatých, na které Hervik napsal směnku. Rall jí spokojeně uschoval, ale nedošlo mu, že nyní se zajatac mohl oprávněně domáhat propuštění, což také učinil. Barbar chvíli dumal, ale nenapadlo ho, jak ze situace ven. Chápal ovšem, že by dostal zle vyčíněno, pokud by zajatce nechal jít, a proto se situaci rozhodl řešit tak, jak byl zvyklý. Násilím. Jeho omračující rána jílcem meče však Hervikovi prorazila lebku a nebožák klesl bezhlesně k zemi.

Zbylí družiníci však také nedošli daleko. Na cestě k Nurnu se totiž střetli se skupinou podivných individuí, kterým by se každý soudný člověk klidil z cesty. Ne tak Nurnští. Ukázalo se, že se jedná o tlupu šedovských vedených dvěma barbarskými bratry, Jořkou a Piřkou. Ti se nechali najmout dvěma elfy z álfheimského rodu Helmgaardů, Magnusem a Tromsem, na pomoc při vyhledávání jejich příbuzných. K těm náležel rovněž Sigurd, syn Lewellynův, taktéž člen Nurnské družiny, jehož tělo bylo pohřbeno na obecním hřbitově. To ovšem elfové nevěděli.

“Vydejte nám Sigurda, sic uvidíte”, prohlásil panovačně Tromse a pohrozil mečem.

“Sigurd je dávno mrtvej, náhero”, odpověděl přidrle Gerllod, kterému se elfův tón pranic nezamlouval a ve vzduchu cítil blíže se bitku. Vedle něj stál naježený Klabzej a bylo na něm vidět, že stačí jedině vůdcovo pokynutí a je připraven elfa počastovat některým ze svých lesních kouzel.

“V tom případě nám dejte tělo, sami se přesvědčíte, jestli mluvíte pravdu”, vyštěkl Tromse, který zjevně slovo diplomacie považoval za urážku.

“Leží na hřbitově, a ty se k němu za chvíli připojíš”, prohlásil vůdce Gwardit a z napražené ruky mu vyšlehl plamen, který elfiho válečníka celého pohltil. Ono se sice poslední dobou říkalo, že elfi mág se zabývá jen mentálním likvidováním koček, ale když na to přijde, stále dokázal být v boji co platný.

Ostatní družiníci vidouce Rienovo znamení k útoku se plni odhodlání vrhli na nepřátele. Když však Gerllod spatřil, jak se na něj z plamenů vyřítíl běsnící Tromse, věčný úšklebek na tváři mu ztuhl. A po první elfové ráně se ukázalo něco podobného zděšení. Bylo o to horší, že mu na pomoc nemohl přispěchat Bolbuch, neboť jej Piřka chytil do lapáku, což byla smýčka připravená na konci dlouhé násady používaná na lov otroků. Bolbuch se proto místo boje snažil osvobodit a vinou těsné smyčky začal zakrátko povážívě modrat.

Naštěstí tu byli ostatní. Horác sice nedával pozor a na boj nebyl připraven, takže ho Magnusova rána zasáhla ve chvíli, kdy se škrábal v nose, a zkrvaveného ho odhodila několik sáhů stranou. Na jeho místo se ihned vrhli dva dvojníci šamana Gorana, kteří sice nezadrželi běsnícího elfa na dlouho, ale přesto poskytli ostatním čas k přípravě. Velmi se činil Klabzej Myšilov, jehož magické úderý způsobovaly nepřítelům bolestivé křeče a mihající se hůl rozděvala pádné rány. Frynn Konopka jako obratný střelec zasypával nepřátele šípy stejně jako Rien Gwardit blesky. Když viděl vážnost situace, seslal několik kouzel i Menhorian. To šaman Goran po ztrátě dvojníků oběhl bojovou linii a přetáhl Piřku holi přes bradu, takže ten na chvíli uvolnil lapák a Bolbuch se zase mohl nadechnout.

Mladý Gory chvíli vyjeveně koukal na krvavé běsnění, o kterém dosud jen slyšel U hrocha či četl v družinových kronikách, ale nikdy si nepředstavoval, že to bude tak strašný pohled. Nechtěl však, aby se mu ostatní smáli tak, jako Horácovi, což by jistě učinili, když by jen tupě stál a nic neudělal, proto sundal z ramene kuší zděšenou po otci, nabil a pečlivě zacílil na nejbližšího elfa. Pak stiskl spoušť. Střela těsně minula helmici Gerlloda Moskyta a neškodně zamířila k lesu. Gory vydýchl. Vzpomněl si, jak Klabzej v hospodě nabádal nechlápavého Horáce, že při střelbě je důležité volit dobrou a čistou pozici. Při nabíjení druhé šipky se tedy začal přesouvat na jiné místo, kde by mu nikdo nepřekážel. Nikdy by neřekl, jak je to ve víru boje obtížné, ale nakonec takové místo našel. Znovu pečlivě zacílil, tentokrát na Jořku, který zle dotíral na Klabzeje. Šipka sice neskončila

barbarovi v srdci, jak si Gory představoval, ale zásah do stehna šedovského zločince přesto vyvedl z rovnováhy a následná rána holí ho srazila do prachu.

Mezitím zcela zkrvavený Gerllod dokázal proklát notně ohořelého Tromseho a spojené úsilí ostatních dostalo Magnuse. Porazit šedovský doprovod těchto dvou ostřílených Helmgardů pak již bylo dílem okamžiku. Piřku se dokonce podařilo zajmout živého.

Zajatec toho sice moc nevěděl, ale přesto se od něj Nurnští dozvěděli, že v Šedově vede jistý Šamrot Pizizupka podnik, kde se honí bílý drak, což je označení pro kouření opia. Právě v jeho podniku by měl být vězněn další z elfů, jistý Corian Mrzák. Nurnští se rozhodli osvobodit tohoto elfa a získat tím konečně někoho, kdo by jim byl schopen vyložit celou situaci. Popravy zajatce se ujal Bolbuch, který Piřkovi nemohl zapomenout potupu na špatném konci lapáku.

Během výslechu také ostatní dohonil Rall, který se přiznal k vraždě Hervika a předal vůdci směnku. Peněz lační družinici se ihned vydali nechat si směnku proplatit, ale ukázalo se, že je zcela nekryta. O to v horší náladě dorazili na Kozlí plácek, kde na rohu Bašibozukovy ulice stál na místní poměry celkem honosný kamenný dům.

“Nechte to na mně, všechno zařídím”, prohlásil vůdce Rien Gwardit a vstoupil dovnitř. Když vylezl po schodech do prvního patra, udělalo se mu poněkud mdlo z těžkého dýmu, který celou prostorou halil do bílé mlhy. Elf jen těžce v obrysech rozeznával výklenky zakryté těžkými závěsy, kde se mohli zákazníci oddávat kouření opia. Přimhouřenýma očima se snažil proniknout příšeřím, když tu náhle málem narazil do mohutného sloupu. Zamručení shora donutilo Rienu zvednout hlavu a on spatřil, že místo hlavičky je sloup zakončen ošklivou krollí tlamou a prohlížejí si jej podezřívavě oči.

“Ehm, dobrý den”, pozdravil zaražený elf slušně. Oči měl někde v úrovni krollova pupku a jeho trup by v žádném případě neobejmul ani z palky.

“Co chtít?”, zaduněl Jatagan Bulva, jak kroll slul, a Rien se podvědomě skrčil.

“No tak, nestraš pána”, objevila se náhle v mlžném závoji postava trpaslického vyhazovače Bukzy. “Co si budou přát, vašnosti?”, obrátil se přičochzí na Gwardita.

Elf pookřál. “Doved’ mě k šefovi, slouho”, promluvil Rien způsobem, jakým byl zvyklý hovořit s trpaslíky ve své domovině. “Mám s ním, abych tak řekl, obchodní jednání”.

Trpaslík si elfa podezřívavě změřil, pak si odfrkl a nařídil krollovi, aby Rien odvedl nahoru.

Jatagan ustoupil a uvolnil Gwarditovi cestu ke schodům do dalšího patra. Elfí mág rádo by sebejistě vyrazil, ale funění mohutného kroll, jenž ho následoval, mu na klidu nepřidalo. Zvláště pak, když u shodů spatřil krolla druhého, Jatagana bratra Bukodu.

V patře zavedl kroll Gwardita do prostorné kanceláře. Za stolem tam seděl majitel podniku, kudučí podnikatel Šamrot Pizizupka, na jehož klíně spočíval malý ošklivý mopslík. Vedle stolu postávala zcela černá postava kudůkova zástupce pro špinavou práci, šamana Mugabugu, ověšeného amulety s lebkami, které jeho divokému vzezření dodávaly na výhrůznosti. U okna postával elfí šermíř Sedrik, jenž podle vzhledu pocházel odněkud z dalekého východu, a tvářil se, že si dění v místnosti příliš nevsímá. Stranou v křesle se pak rozvaloval zcela vyholený trpaslík Kazbunda a v klíně svíral nebezpečně vypadající mlat. Rozhodně nevypadali jako příjemná společnost na rozverný piknik.

“Tak vo co kráčí?”, zeptal se kudůk bezděčně hladě psíka, a přítom si měřil Rienu pronikavým pohledem.

“Ihned mi vydejte Coriana”, prohlásil Rien co nejvýhrůžnějším hlasem, kterého byl v této společnosti schopen.

Šamrot nazdvihl obočí, ale po chvíli ticha se celá čtveřice dala do hurónského smíchu. Rien se nejistě díval z jednoho na druhého a přemýšlel, co by měl dělat.

První se vzpamatoval Pizizupka. “Jatagane, vyprovod’ pána”, nařídil krollovi a lehce přítom mávl rukou. V tu chvíli popadla Rienu za krk chlupatá paže a táhla ho ven.

Když se za Gwarditem zavřely dveře do domu a on se zvedl ze špinavé městské dlažby, vydal se k vyčkávajícím dobrodruhům a vyložil jim výsledek své návštěvy opiového doupěte, které nyní pro změnu vydával za průzkum. Elf podrobně popsal ostatním vnitřní prostory i nepřátele, a pak zavelel ke šturmu, a to bez oledu na to, že hned vedle domu byla přilepena strážnice městské hlídky.

Nurnští vtrhli do podniku jako velká voda. Některým slabším povahám se však udělalo poněkud mdlo z těžkého kouře, čímž byla prvotní pádnost trochu utopena. Dědek Bolbuch, v životě zvyklý na ledocos, se však neohroženě vrhl na Jatagana Bulvu. Barbar Goran, používající při svých šamanských rituálech dým z různých bylinných esencí, se také nenechal mračnem zmást, a zasadil tvrdou ránu holí do hlavy trpaslíku Bugzovi. Přimračněného vyhazovače pak zastřelil

Frynn, rovněž ze své alchymistické dílny zvyklý na horší smrad.

Krom útoku na své čichové orgány museli Nurnští záhy čelit útoku také na uši. To se Hildega, postarší šetka nabízející své nemocemi prolezlé tělo za drobný peníz zákazníkům propadlým opiovému opojení, rozječela na celé kolo.

V této atmosféře se trojice Nurnských válečníků, Bolbuch, Gerllod a Rall, doprovázená Klabzejem, utkala v tvrdém souboji s bratry Bulvovými, jejichž palice v boji ukázaly svou pádnost. Do boje se částečně zapojil také jeden z hostů, kudůk Kupčaj Osika, který po bojujících metal sklenice, polštáře a vůbec cokoli mu přišlo pod ruku, padni komu padni. Kdo ví, co poblouzněný opiem vlastně viděl.

Když byli Bulvové vyřízeni, prohledali družinici v rychlosti kóje, zda se tam neskrývá nějaké nebezpečí. Nalezli však jen sluhu Murvaje, který zákazníkovi zásoboval opiem, krčícího se pod polštáři, a zcela sjetého muže v uniformě kapitána městské stráže. Ranou toporem sekery za ucho poslal Bolbuch do říše snů Kupčaje a Gerllod pádnou fackou vypnul Hildegu. To už se Nurnští hnali po schodech do dalšího patra.

Šamrot Pizizupka a jeho ochranka však na ně byli připraveni, varováni křikem poběhlíce. Gerllod vpadl do místnosti a ještě v běhu zlatočil na Kazbundu, ale dostal takovou ránu mlatem přes hrud’, až mu prsní pancíř pukl ve dvě. Liscannorský rodák odlétl přes místnost, kde vlastní vahou rozštípl dřevěnou intarzovanou skříň a o hlavu se mu rozbila vzácná malovaná váza ze Sluneční říše.

Bolbuch prudkým výpadem zatlačil Sedrika, když v tom ho náhlá intuice donutila uhnout hlavou, a svištěcí dýka vržená Šamrotem mu jen usekla kus ucha. Druhá už tou dobou čouhala Rallovi z ramene. Rozzuřený barbar přeskočil stůl chtěje rozpárat kudůka prudkým úderem svého bastardu, ale jaký byl jeho údiv, když meč neškodně přesekl židli a on sám po Šamrotově ráně do holeně ztratil rovnováhu a po hlavě se zřítíl mezi regály se svitky. Pizizupka se zašklebil nad podařenou ranou, ale díky své přílišné sebestjistotě přehlédl Myšilova, který mu tvrdou ranou hole přerazil vaz.

Černý šaman Mugabuga se už chystal sprážit Nurnské válečníky nějakým odporným kouzlem, když mu dvojice elfích mágů doslova vypálila mozek, a divoch s vyvalenými očima padl mrtev.

Ani trpaslík Kazbunda se ze svého počátečního úspěchu dlouho neradoval, jelikož se mu do břicha zabodlo několik šipek družinových střelců a jeho divoký útok na Rienu chráněného

vyčarovanými obrazy také vyšel naprázdno. Naopak Gwardit se úspěšně bránil zahavými blesky, a nakonec přiskočil vzpamatuvší se Gerllod a zabodl trpaslíkovi meč mezi mezery ve zbroji. Když si pak Bolbuch poradil s elfem Sedrikem, bylo dobojováno.

Jen ňufající mopslík se ještě zakousl Goranovi do olezlého pláště, ale barbar ho nakopl tak silně, až psík odletěl do rohu, kde znehybněl.

Nurnští se pustili do prohledávání, když se pod okny ozvalo volání: “Kapitáne Mantare, co se děje? Máme pomoci?”.

“A kurva, městská hlídka”, zaklel Frynn, když letmo pohlédl z okna.

“Musíme zmizet, je to tu jak na jatkách”, rozhlédl se místnosti Menhorian.

Duchapřítomný Gerllod Moskyt však otevřel okno a nejlédačtější hlasem prohlásil: “Ále, Mantar zase přebral”.

Vojáci jen vědoucně pokývali hlavami a zamířili zpátky do strážnice. Dostávali slušné přilepšení za to, že se nebudou dívat, co se v tomhle domě děje. A hluk už ostatně stejně ustal.

V Pizizupkově doupěti naopak začalo rabování. Značné množství zlata získané nepochybně nekalou činností se přestěhovalo do kapes dobrodruhů. Mezi svitky našli Nurnští množství důkazního materiálu vhodnému k vydírání různých osob, údaje o vybirání výpálného a účty za obchody s pašovaným zbožím, ale nic, co by mělo nějakou spojitost s Álfheimem. Ve stole měl kudůk uschovanu mapku sklepa, kam se dobrodruzi rozhodli zamířit při hledání zajatého Coriana.

“Jen nevím, co můžou znamenat tady ty namalované šestky?”, přemýšlel Gerllod, když s mapkou v ruce vcházel do temného sklepení. Po otevření dveří se mu do břicha zaryl nestvůrný pařát a válečník klesl k zemi, tělo zachvácené křečí.

“To nebyly šestky”, ozval se moudře Menhorian Blathel, bezpečně jdoucí vzadu, při pohledu na několik oblud strážících sklep. “To byly G, jako ghúlové”.

“Rači pořádně posvit’”, zařval Bolbuch a sekerou rozřál jednu obludu vejpůl, ale vzápětí i on dostal ránu špinavým pařátem a ztratil vládu nad svými svaly.

Ostatní však zejména díky družinovým mágům dokázali obludy udolat a pustili se do prohledávání sklepa. Sklep byl naplněný především balíky plnými opia, ale v zadní místnůstce skutečně visel v okovech staříček elf, Corian Mrzák z rodu Dědiců Modré hvězdy.

S ozvobozeným Corianem se Numští vydali do Liscannoru. Někteří si pravda ve skladu vzali pár balíků opia pro vlastní potřebu. Frynn Konopka ho chtěl například prozkoumat, i když podle jeho svítících očí se dalo usuzovat, že nejspíše na sobě, barbar Goran zase hodlal vyzkoušet, jak opium pomůže jeho schopnostem komunikovat s duchy, a Horác si chtěl prostě zkusit šlehnout.

Když se otfesený Corian, navečer již uložen v posteli hostince U hrocha, trochu vzpomatoval a byl schopen souvisle mluvit, pověděl Nurnským, co se to kolem vlastně děje. Na Álfheimu je zvykem po smrti krula volit nového, a této volby se mohou účastnit všichni muži pěti hlavních rodů. Mnoho elfů je roztroušených po světě, a proto se rozjeli poslově na všechny strany shánět své příbuzné.

Je známo, že řada álfheimských se usadila v Gwendarronu, sám Corian sem zamířil, aby zde našel zprávy o svých příbuzných, například Morstenovi, Olinovi či Eitrikovi, ale jak smutně zjistil, všichni již byli mrtví. Přicestoval sem na brionnské pirátské lodi jménem La Koruňa, a spolu s ním jeli také tři helmgaardští elfové, Tromse, Magnus a starý Helmgaard, a k tomu Hervik pracující pro Dukery. Hervik se však spojil s Helmgaardy a společně ho vrazili do želez a uvěznil v Šedové v domě Šamrota Pizizupky, kde strávil několik posledních dní. S uspokojením přijal zprávu, že Hervik i Magnus s Tromsem jsou mrtví.

Corian pak navrhl Nurnským, aby s ním odjeli na Álfheim. Vzhledem k tomu, že byl helmgaardskými zcela okraden, nemohl jim poskytnout odměnu za své osvobození, ale byl si jist, že na Álfheimu se jim rod odmění, a vzhledem ke svým schopnostem by mohli napomoci tomu, aby krul vzešel z rodu Dědiců Modré hvězdy. Nechápatým dobrodruhům ozřejmil, že volba krula obvykle nebývá zcela prosta násilí, a již dlouho před ní dochází k vraždám a útokům, které mají za cíl zbavit vlastní kandidáty nevídané konkurence. Z těchto důvodů se hodí každá pádná ruka, a jeho rod bude jistě ochoten se za pomoc bohatě odměnit, zvláště, pokud se podaří hodnosti krula dosáhnout.

Numští se poradili, a nakonec vrozená lakota jakož i touha spatřit legendami opředený ostrov Álfheim zvítězily a přiměly skupinu odvážlivců vyplout na lodi La Koruňa pirátského kapitána Pašgana severním směrem.

Proti odplutí původně protestoval další cestující, elf Helmgaard. Byl to již více než pětadesátiletý elf, jehož vlasy už zcela zbělely, ale přes svůj věk měl stále statnou postavu, které dodávaly na statnosti mohutné plechy plátové zbroje,

a divoký výraz dával tušit, že je v boji nebezpečným protivníkem. Ten namítal, že je třeba počkat na jeho příbuzné Magnuse a Tromseho, nevěda o jejich předčasném konci.

Když zůstaly jeho námitky oslyšeny, zalezl do své kajuty a příliš se neukazoval. O to větší bylo překvapení Rienovo, když mu plavčík donesl psaní, v kterém ho Helmgaard nabádal, aby se přidal k jeho věci, a nabízel mnohonásobně přeplatit Dědice Modré hvězdy. Rien odpověděl vyhýbavě, chtěje zjistit, co by ze starého pána dokázal vyrazit, a nastala výměna několika dopisů, v nichž Helmgaard šrouboval odměnu, ale také přidával výhrůžky, až Rienovi došla trpělivost a prozradil mu, že družiníci zabili jeho soukmenovce. Odpověď tentokrát nepřinesl plavčík, ale samotný Helmgaard, který rozkopl dveře kajuty Nurnských a vrhl se do boje. Běsnící válečník zasazoval tvrdé rány zcela neúměrné jeho pokročilému věku, ale samojediný nemohl čelit spojené síle Nurnské družiny a přes hrdinské úsilí zakráko padl.

Nebyli by to Numští, aby hned neprohledali jeho kajutu a nezabavili jeho věci. Kromě nevelké hotovosti a úctyhodné válečnické výbavy byl ve staříkových věcech nalezen také zajímavý svitek, který ihned zabavil Rien Gwardit, díky trindindolské výchově zcela posedlý sbíráním nejrůznějších písemností. Tajemná slova ve staříččém protoelfském nářečí okamžitě přitáhla Gwarditovu pozornost a chtěje zjistit jejich smysl, nahlas je přečetl.

Z toho, co se stalo pak, by se mu jistě zjezily vlasy na hlavě, pokud by bylo co. V kajutě se náhle objevil prudký vodní vír, a z něj vystoupil démon Gugoj, olbřími šupinatá postava s býčí hlavou a klepety místo rukou. Starý Helmgaard znal jistě způsob, jak vyvolaného démona ovládat, ale tyto vědomosti Rienovi scházely, a tak se neovládaný démon vrhl na prvního, koho měl na dosah svých klepet. Shodou okolností to byl Gory Chinský, kterému klepeto rozpáralo kazajku a vykloubilo rameno. Rien se snažil zachránit situaci a vypálil po netvorovi několik bílých střel, velmi praktických kouzel na likvidování nejrůznějších magických tvorů a pekelných stvoření. Démon zmizel v záblesku bílého světla zanechav za sebou jen smočenou podlahu. Roztržitý trindindolský elf však zapomněl, že v kajutě na skřínce sedí též jeho čarodějný havran, stopy v mohutném magickém záblesku zmizel beze stopy též. Inu, unáhlenost se nevyplácí. Druid Myšilov se pak postaral o zraněného Goryho, který při ošetřování zařal zuby, aby nevypadal jako zbabělec, ale přesto ho opět

přepadly pochybnosti, zda je dobrodružný život pro něj to pravé.

Dobrodruzi se pak odebrali zpět do vlastních kajut poslechnout si Corianovo vyprávění o situaci na Álfheimu.

“Takže na Álfheimu žije pět hlavních rodů. Dukerši sídlí na Dukerských blatech a ve znaku mají kačera v zeleném poli. Soustředí se především na lesní magii a jsou považováni za nejlepší lovce na ostrově, dukerští druidi jsou vyhlášení daleko široko. Stařešinové rodu jsou v přímém kontaktu se Zeldou, vládkyní Chainoru, a společně podnikají obrybářské a pirátské nájezdy.

Helmgaardí naopak žijí v zalesněných horách zamořených trolly na severu ostrova a ve znaku mají železnou pěst na rudém poli. Jejich rodový grad Trollheim je považován za nedobytný, a to především zásluhou svých obyvatel. V rodu jsou magické schopnosti naprostou výjimkou, Helmgaardí se proto soustředí na boj. Tvrdá severská divočina a neustálé boje s trolly zocelují Helmgaardy v nejlepší válečníky ostrova. Pravý Helmgaardský válečník propadá v každém boji zuřivému a krvelačnému amoku, jak jste ostatně již sami mohli vidět. Helmgaardí jsou známi také pro svůj sekyrový tanec.

Sováci žijí v Sovigradu na břehu řeky Rosy. Ve znaku mají sovu ve žlutém poli. Tato sova znázorňuje moudrost a rozvahou rodu. Rod Sováků je zaměřen především na obchod a směnu, proto je to nejbohatší z rodů. Sovigrad je také největším přístavem na ostrově, a tudíž je branou k veskerým výpadům a výbojům Álfheimovců.

Rod sídlící ve dvou věžích na skalnatých útesech má dvě rodové linie, Múry a Davýry, nazvané podle měsíců úzce spjatých s mýty o elfim původu. Ve znaku také mají konjunkci Múra s Davýrem na fialovém pozadí. Tento rod se specializuje na magii a astronomii a v jeho řadách jsou největší čarodějové ostrova, kteří však bedlivě střeží svá tajemství, i když se proslýchá, že za úplatu vyučují magii některé lybbstefany, jelikož rod má blízké vztahy s lybbsterskými kupeckými cechy.

No a posledním rodem jsou Dědicové Modré hvězdy, můj rod. Ve znaku máme modrou osmicípou hvězdu ve žlutém poli. Náš rod je zaměřen poměrně všestraně, takže se naši elfové snadno adaptují kdekoli, ať už jako kouzelníci, lovci či zvědové. I proto patří Dědicové mezi největší cestovatele a objevitele a po světě jich najdete nejvíce. Velmi hrdí jsme také na naše pivo, které děláme ve velkém a je žádáno po celém ostrově”.

Bolbuch se při zmínce o pivu neudržel a šáhl pro jednu ze svých nesčetných lahví kořalky,

které měl s sebou, aby na dlouhé cestě netrpěl žízni a plavba na lodi mu rychleji ubíhala. V alkoholovém opojení také dokázal nemyslet stále na plavbu do Bofimska, kde po ztroskotání málem zahynul na moři žízni, po kteréžto zkušenosti na lodi a větší množství vody hleděl s nevýslovným odporem.

Corian se pak Nurnským pokusil s nevalným úspěchem objasnit rodové linie álfheimovců a také, kdo všechno má dle jeho mínění naději stát se krulem: “Vůdcem každého rodu je vždy nejstarší elf, ale ten nemusí být vždy rodem nominován na krula, zvláště v případě, že je příliš stár. Rod se většinou snaží dosadit na místo krula někoho mladšího, u koho je šance na dlouhou a úspěšnou vládu. Krul se také o sebe musí umět postarat, protože ostatní rody ho často chtějí zlikvidovat.

V našem rodě je kandidátem Ragnar, Strážce Modré hvězdy, syn Swanteho, dále jsem na řadě já a můj bratranec Godfred Vidlí vous. Ten má syna Olina, zatímco mým synem je Leif. Ragnarovými syny jsou Skien, Vinje a Lingen, a vnuky Knut a Kristl, synové Skiena, a Sverk, syn Lingenův, a jeho vnučka Silwe, dceru Vinjeho, dostal za ženu můj Leif. Pak je tu Eitrik z domu Olwigova se synem Ulfem a naděje náš rod vkládá také do mladého Jektora z domu Lewellynova, synu Sigvalda a Ragnarovy praneteře Vajky.

Na trůn krula si dělají velký nárok Helmgaardí, jelikož poslední krul byl Lijgur Svěhlavý. Náčelníkem Helmgaardů je jeho bratranec Bjerg, syn Berenenuv a otec Helmgaardra, kterému je ale již přes devadesát. Po nedávné smrti Helmgaardra tady na lodi, a také Tromseho a Magnuse dříve, bude kandidátem na krula zřejmě Haakon, syn Trodheima, ale dle mého bude záležet i na mínění Ruta a Haralda, synů Tromseho a vnučkí Inglófura Děsivého, kdysi obávaného berserskra. O něm se říká, že zemřel v boji proti ne méně než dvaceti horským trollům, které všechny pobil, ale svým zraněním podlehl. Dva vnuci jsou prý po něm. Pěkně divokou krev má také mladý Skien, vnuk Helmgaardův, v patnácti letech prý už hořlými rukama zardousil dospělého trolla. No a z Haakonovy linie tu jsou Sven a Sigismund a po Magnusovi zbyl Olaf a Jarvina, která si vzala Čimuda z rodu Múru, ale ti ho vyobcovali jako zaprodance Helmgaardů.

Mezi Dukery je jasným kandidátem hrabě Duker, který má rod zcela v moci. Jeho zástupcem je synovec Kabron, syn jeho sestry Sapraji, ale hrabě může také chtít prosadit větší moc vnučkí Muromola, syna Muřina, a Otmaje, syna

Hilwina. Ono se vůbec mezi Dukery poslední dobou rodí spíše ženy. Ale není to tak dávno, co vnučka hraběte Dukera Lája, dcera Jabaly, povila malého Suchovana, i když se proslýchá, že otec byl Olaf, syn Magnuse. A Kabron má syna Elona a vnuka Efaje, kterému byla zaslíbena Húja, dcera Otmajovy sestry Lewy. A pak náš Olin, syn Godfreda Vidlího vouse, má za ženu Elgu, již kdysi v mládí unesl, což je dcera Ledy, dcery Šmuhy, která je sestrou hraběte, ale ta už se s rodem nestýká. A na špinavou práci jsou v rodu Luprsk z domu Gambgajova, syn Samulův, a jeho syn Kozobřít.

Staršinou rodu Sováků je Bokwaj, syn Haranův, ale táhne mu již na devadesátku, takže o krula patrně bude z jeho rodu usilovat někdo jiný, nejspíš některý jeho prasynovců, a to buď Šejchal, syn Gawlův, nebo spíš Lendr, syn Ovilův, jehož dost podporuje jeho bratr Smudoj a jeho synové Gottan a Hejh, který si namlouvá Šišilu z Davýrů. A potom tu jsou Bokwajovi synové Samoj a Brand, vnuci Hurdaj, syn Samojův, a Osego, syn Hilgin, a pravnucci Wugol, syn Bejanův, a Erwul, syn Šmugana z Davýrů a Lelely.

Múří kandidát je Čikenéz, syn Čejpana, případně jeho bratr Čambroz, a následují jejich bratrance Šajtan a Šarim z Davýrů, synové Bujkana a Čejpanovy sestry Šamily. Čambrozův syn Čimud byl vyobcován z rodu jako zaprodanec Helmgardů, ale z dcery Šangoty má vnučky Čopreho, Čajzona, Čabrana a Čmucha, z nichž nejstarší Čopre má za ženu Lendrovu dceru Sachu. Šajtan pak má syna Šmoga a vnučky dvojčata Šoprina a Šoprana, syny Šamry a Sabaje ze Sováků, a Šarim má syna Šmuga a vnuka Šmugana.

No to je z hlavních rodů asi tak všechno, ale samozřejmě jsou tu další příbuzní, kteří nepatří do nejbližšího okruhu, ale podporují svůj rod jako družiníci a válečníci”.

Nurnští byli z celé rodové míchanice poněkud zmatení, ale většina z nich nebyla zvyklá příliš přemýšlet. Zvláště válečníci dali přednost tomu přenechat podobné záležitosti vůdci, a pak zabít každého, na koho jim ukáže.

Tak plavba poklidně ubíhala až do doby, kdy byla při obeplouvání Lybbsteru spatřena tamní válečná loď. Na palubě La Koruni vypukla panika. Pirátské řemeslo kapitána Pašgana v místních vodách již značně proslavilo, a proto nebylo divu, že se vojenské plavidlo vydalo lodici pronásledovat. Přes všechno úsilí námořníků se vojenská loď stále blížila, až se kapitán Pašgan rozeklel jako pravý mořský vlk. Zapřísahal také Nurnské, aby pomohli, jinak že půjdou dozajista ke dnu.

Rien Gwardit se tedy rozhodl vzít situaci do svých rukou. Vyžádal si všechny dostupné výbušniny družinových alchymistů, které mu připravil zejména Frynn, ale i mladý Gory měl připraveno několik vlastnosručně vyrobených kousků, které se mu ještě nepoštěstí použít v boji, a dokonce i u Horáce se na dně batohu našla stará a otlučená bomba, na kterou tento hobit dávno zapomněl. O její funkčnosti sice byly vysloveny pochybnosti, ale přesto ji Rien přihodil do pytle, ze kterého Frynn vyvedl sáhový doutnák. Na Rienův pokyn pak alchymista doutnák zapálil, načež elf popadl pytel a kouzlem se přesunul na nepřátelskou loď.

Chvilí po té, co se Gwardit objevil znovu na La Koruni, ozvala se na lybbsterské lodici strašlivá detonace. Vzdálenost mezi plavidly začala ke kapitánovu uspokojení znovu narůstat a po chvíli bylo zřejmé, že pronásledovatelé jdou rychle ke dnu. Jásot posádky neznal mezi a kapitán odměnil družinového vůdce lahvi pravého brionnského koňáku, prý tradičního nápoje místních chovatelů koní. Nutno dodat, že Rien se po první ochutnávce tohoto silného nápoje strašlivě zakuckal, a ještě chvíli po té viděl dvojmo a kolem hlavy mu začaly kroužit červené hvězdičky. Lahev proto odevzdal trpaslíku Bolbuchovi, který jí znalecky zhodnotil jako kvalitní, a pak jí celou vypil, načež prospal další dva dny.

Probudil se až v době, kdy La Koruňa přistávala v Brae, malém přístavu na východě ostrova Álfheim v moci Dědiců. Tam loď zakotvila a dobrodruzi opět stanuli na pevné zemi. Corian se radostně přivítal s několika místními elfy a vyslechl si novinky, ale zakrátko už kvapil spolu s Nurnskými do gradu Álfheim, hlavního sídla rodu Dědiců Modré hvězdy.

V gradu nastalo ještě bouřlivější přivítání a na počest Nurnských byl uspořádán hodokvas, jelikož se vyprávění o pobití Helmgardů jejich rukama rychle rozkřiklo. Proudem teklo místní silně kořeněné pivo, což uvítala většina družiníků s výjimkou upjatých a pohodlným životem zhyčkaných elfů zvyklých na poněkud jiné nápoje, Rienu Gwardita a Menhoriana Blathela. Místní prostředí nejvíce uchvátilo druida Klabzeje a šamana Gorana, kteří měli k prvotní kultuře místních elfů blízko. Álfheimovci předváděli své vyhlášené tance doprovázené skaldy na flétny, bubny a zejména dudy, kdy místní válečníci předváděli svou obratnost v mnoha téměř artistických kreacích.

Přes venkovní chlad, zde na severu běžný, chodili válečníci do půli těla obnaženi,

ozdobeni loveckými trofejemi, zejména vlčími a medvědími zuby, mnozí pak měli tetování a jizvy, ať už rituální či skutečně utržené v boji nebo na lovu. K překvapení dobrodruhů chodily do půli těla nahé i mnohé elfky, což přilákalo mnohé chlípivé pohledy Nurnských otrslíků, přestože divoký vzhled místních žen dával tušit, že s nimi nebude snadné pořízení. Vlasy měli elfky dlouhé, někdy divoce rozčuchané, ale častěji spletené do složitých copů, zdobené květinami, pírkami a spirálovitými sponami.

Družiníci se bavili pozorováním elfích tanců a vnad místních žen, přičemž se cpali horami pečeného masa připravovaného na velkých ohních, které zapíjeli plnými korbely silného piva. Alkoholik Bolbuch dokonce spadl do jedné z pivních kádí, když se pokoušel hltat pivo rovnou, a musel být vyloven, aby se neutopil, přestože blažený výraz v jeho tváři dával tušit, že se mu zážitek líbil.

Druhý den ráno se Nurnští sešli s několika staršími elfy z rodu Dědiců dohodnout se, čím by je mohli podpořit před volbou krula. Elfové měli několik návrhů a dobrodruzi nakonec zvolili útok na takzvané Kondofí hnízdo, místo na skále nedaleko území Dědiců, kde si nedávno vybudoval základnu rod Dukerů.

Ukázalo se, že Kondofí hnízdo byl srub postavený na ostrohu, který ze tří stran kryje strmá skála a přístup je jen z jedné strany po špatně shůdné stezce, který se dá snadno bránit. Jelikož družina již neměla žádného leteckého průzkumníka, musel se výzvědě ujmout osobně vůdce Rien. Ten se z průzkumu vrátil celý poškrábaný od prolézání trnitého křoví a odřený od lezení po ostrých kamenech s tím, že příchod k domu střeží několik lidských žen, plně ozbrojených. Později vyšlo najevo, že se jedná o Zeldiny panny, bojovnice ze Chainoru vyslané tamní panovnicí Zeldou na pomoc Dukeřím spojencům.

Vzhledem k tomu, že toho elfů má příliš nezjistil, byli složitým šamanským obřadem vykonaným Goranem povoláni přírodní duchové, s jejichž pomocí byl dobrovolník Gerllod Moskyt nejen zneviditelný, ale takéž se zbavil tíže, takže dokázal bez problémů slézt strmou stěnu. Pak spustil lano, po kterém vylezl zbytek družiny.

Goran zatím dalším namáhavým zaklínáním vytvořil dva dvojníky, kteří měli za úkol vylézt na ostroh z přístupné strany a zabavit tamní hlídku. Šaman, celý zpcený ze zdlouhavého čarování, se pak jako poslední vyšplhal na skálu a připravil si svou sukovitou kouzelnou hůl, aby se v případě potřeby mohl zapojit do boje.

Když se ozval hluk z druhé strany značící, že dvojníci splnili rozkaz, rozběhli se

družiníci k domu. Frynn přiběhl ze zadu a vhodil oknem dovnitř několik ohnivých hlín, které trojice družinových alchymistů k tomu účelu připravila, zatímco Gerllod následovaný Bolbuchem přiběhl ke vchodu a vykopl dveře. Zmasakrování několika očouzených elfů uvnitř bylo dílem okamžiku, horší bylo, když se přihnala desítka bojovnic a s jekotem se jako valkýry vrhly na družinu. Nezastavil je ani Rien svou ohnivou koulí, spíše se zdálo, že ženy ještě více rozohnil. Trojice válečníků Gerllod Moskyt, Bolbuch Dědek a Rall Ther doplněných válečným druidem Myšilovem vytvořila obranou linií chráníc slabší dobrodruhy za sebou, kteří častovali vyjící válečnice kouzly a šipy. Přes krvavé šrámy hrdinové neustoupili ani o píd' a bojovnice nedokázaly prorazit valem. Bojové zkušenosti družiny opět slavily úspěch a zanedlouho se všichni nepřátelé váleli v krvi na zemi, přestože o první linii Nurnských by se dalo směle říci, že v krvi stála, a Klabzej měl mnoho práce s obvazováním ran.

Po krátkém oddechu a léčení nejhorsích šrámů došlo na prohledání srubu. Zjistilo se, že spíše než o základnu se jedná o penězokazeckou dílnu, kde se z levné přibarvené mosazi odlévaly falešné zlatáky s ražbou Lybbsteru, Mubarrathu a dokonce vzdálené Brionne. Příliš cenností dobrodruzi ke svému sklamáni neobjevili, a tak se po vypálení místa odebrali zpět do álfheimského gradu.

Večer dobrodruzi opět popili dobrého piva, ale oslava dnes nebyla zdaleka tak mohutná, neboť většina elfů měla spoustu práce s pobíjením soukmenovců z ostatních rodů a zajišťováním vlastních pozic. Druhý den se Nurnští opět vydali na území Dukerů, jejichž peňezokazecké aktivity zlatomilní dobrodruzi považovali za neomluvitelné. Podle zpráv zvědě byli totiž někteří významní členové rodu v lovecké chatě uprostřed Bukoviny.

Pokus nenápadně se přiblížit nevyšel, neboť dukerští druidi měli všude po lese své zvířecí špehy, jejichž oči útočníky záhy odhalily. Při příchodu na mytínu, kde lovecká chata stála, byli Nurnští napadeni smečkou vlků doprovázených statným medvědem, které hnali kupředu tři vyjící, zcela nazí elfové od hlavy až k patě pokrytí hustým tetováním a ověšené ozdobami z medvědíků zubů. Na jejich pokyn jakoby se celá příroda spýkla proti dobrodruhům, křoviny je šlehalý přes obnažené části těl a kořeny jim podrážely nohy.

Nastala strašlivá řež. Bolbuch s Gerllodem se postavili medvědovi chránění z boků Rallem a Myšilovem odrážejím nápor vlků. Ti však zaútočili ze všech stran, takže se snadno dostali i

mezi ostatní. Elfí kouzelníci chránění obrazy je smažili svými blesky, až bylo širé okolí plné odporného zápachu spálené kožešiny, zatímco Goran se se svými dvojníky po boku nepřirozeně rychle pohyboval a bušil do lýtých šelem svou holí. Nejhorší byla situace u družinových alchymistů, kteří sice dokázali poskytnout slušnou střešnou podporu, ale při boji tváří v tvář byli nuceni se bránit a spoléhat na rychlou pomoc ostatních.

Když se zdálo, že situace nemůže být horší, sneslo se z korun stromů několik dravých ptáků, kteří zaútočili na tváře a oči dobrodruhů. Kolem kouzelníků se k odpornému zápachu pálící se srsti přidružil pach škvařeného peří, Rall přeřel útočícího sokola napolovic svým mečem a Goran trefil svou masivní holí statného krkavce, až se peří rozlétlo na všechny strany. Štěstí však nestálo při Gorym Chinském, který se pažbou své kuše snažil zbavit vlka pevně zakousnutého do jeho lýtky, když se z nebe jako blesk snesla sova a začala mu drápy do nechráněné tváře. Poděšený Gory oslepený krví stékající mu do očí začal zběsile máchat rukama, ale rozzuřená sova mu ostrým drápem přeřela krční tepnu. Než mohl někdo z ostatních přijít na pomoc, malý kudůk vykřácel.

Tou dobou už se však začal vývoj boje obracet ve prospěch Nurnských. Válečníci utloukli medvěda a rovněž vlky se podařilo udolat a ptactvo rozehnat. Druidi se stáhli do chatrče, kde se zabarikádovali a z bezpečné pozice ostřelovali dobrodruhy. Ti se stáhli do krytu stromů a po krátké diskusi doprovázené léčením ostatních Myšilovem, jenž byl také druidem, bylo rozhodnuto budovu vypálit. Frynn Konopka připravil zápalnou směs z několika olejů a pod krycí palbu zbytku družiny obětavý Gerllod doběhl k chatrči a hodil balík na střechu. Když se vrátil, pustil se Klabzej do odborného vytažování šípů z jeho těla, a než byl hotov, srub už začal vesele jeholat.

Když byl dům v jednom ohni, byli elfové uvnitř nuceni opustit ho a pustit se do boje. Dali sice Nurnským pocítit moc svých lesních kouzel, ale jinak již tento boj probíhal v režii dobrodruhů. Zanedlouho bylo osazenstvo lovecké chaty pobito a mezi mrtvými byli i Kabron s Elonem a Efamem.

Když si dobrodruzi po boji chvíli oddychli a vyléčili nejtěžší zranění, hodil si Bolbuch na rameno tělo Goryho Chinského, smůlou provázeného syna slavného Ladota, aby ho bylo možno odvézt pohřbit do Liscannoru, a všichni vydali se na zpáteční cestu do Álfheimu. Nejspokojenější byl Myšilov, který u jednoho z druidů našel podivný černý žalud. Ještě nikdy takový neviděl ani o ničem podobném neslyšel, ale

tím spíše byl přesvědčen, že má v ruce velkou zvláštnost.

Do gradu dorazili Nurnští až druhý den ráno a našli osadu ve zmatku. Probíhaly poslední přípravy na cestu k volbě krula, když byl horskými trolly unesen malý Jektor. Chlapec právě doprovázel skupinu elfích lovců, aby se něco přiučil o základech lovu, když trollové udeřili. Nurnští souhlasili, že se vydají po stopách únosců a pokusí se mladíka zachránit.

Sledovat trollí stopy nebylo těžké, s maskováním si tvorové zjevně nedělali starosti, a zkušený lesák Myšilov pohodlně držel stopu i na skalnatém povrchu Trollích hor. V podvečer pak Nurnští objevili trollí doupě, kde žila nevelká skupina těchto oblud. Dobrodruzi použili jednoduchou taktiku, nejprve udeřili střelbou a kouzly, což nepřátele oslabilo a podle předpokladů také rozzuřilo, takže primitivové máchající palicemi a kyji vyrazili proti postavení družiníků v úzké soutěsce, kterou bránili válečníci. Trollí válečníci byli silní a úder jejich zbraní měly značnou pádnost, ale v úzkém prostoru si navzájem překáželi, zatímco nurnští válečníci stáli jako pevná zeď a navzájem si pomáhající s podporou kouzelníků a střelců za sebou pobíjeli trolly jednoho po druhém.

Největší nebezpečí nastalo, když se na scéně objevil trollí šaman, jehož hlavu zdobila masivní helma s mohutným jelením paroží. Z jeho poskakování bylo zřejmé, že provádí jakýsi primitivní rituál, ne nepodobný rituálům Goranovým. A skutečně, jakoby se země náhle zachvěla a na hlavy dobrodruhů se ze svahů nahoře sesypala menší kamenná lavina. Ani boule a odřenyiny však zkušené družiníky nevyvedly z rovnováhy a následně spojené myslí družinových mágů udeřily na prostou mysl tupého trolla a doslova mu vypálily mozek.

Když se Nurnští vypořádali s válečníky, vzali útokem trollí doupě v rozlehlé jeskyni a následoval masakr trollkyň a trollčat, které se tam skrývaly. Některým hbitějším se podařilo uniknout a v těžkém terénu nepovažovali dobrodruzi za nutné je pronásledovat, neboť síla kmene byla stejně zcela oslabena.

V jeskyni se podařilo najít spoutaného a zbitého Jektora, a krom toho také druhého zajatce, jímž byl říční troll jménem Nug. Říční trollové byli mnohem vyvinutějšími příbuznými drsných horských trollů, v podstatě se jednalo o divočejší formu krollů, kteří se svými horskými protějšky jakož i s elfími obyvateli vedli neustálé boje. Nug vypověděl, že byl členem jednoho z kmenů, který

vedl vleklé boje o území s kmenem šamana Šabganuga, jehož Nurnští potkali před jeskyní. Jeho kmen byl právě poražen a on zůstal jako poslední přeživší, kterého měli trollové v úmyslu obřadně sežrat na oslavu vítězství. Jelikož neměl kam se vrátit, rozhodl se statný Nug připojit k družině.

Kořisti lační dobrodruzi jeskyni ještě pro jistotu pečlivě prohledali, ale primitivní trollové příliš zajímavosti neměli. Nadšen byl jen barbar Goran, který u šamana Šabganuga našel nádherný náhrdelník z elfích uší, který si ihned pověsil kolem krku, a zajímavé preparované trollí srdce, které doslova pulzovalo magickou silou.

Když se Nurnští na druhý den vrátili do gradu, bylo už vše připraveno na cestu k volbě, takže si znavení dobrodruzi nemohli dopřát ani odpočinku. Připojili se zhruba k padesátce elfů vedených kulhajícím Corianem Mrzákem a jeho synem Leifem, a přidružili se také Eitrik a Ulf. Ragnar a jeho doprovod už ráno vyrazili jižní cestou.

Zhruba po dvou hodinách cestu ohlásily hlídky početný oddíl lybbsterských ozbrojenců v žoldu měrovců vedených Čabranem. Skrytí v lese zřejmě čekali na příležitost přepadnout jejich skupinu, ale podcenili mazanost místních zvědů a jejich znalost terénu, takže z přepadnuvších se stali přepadení. Došlo k strašlivé řezi, žoldáci se vrhli do boje, ale lovci Dědiců, kteří se objevili v jejich týle a zasypali je přesně mířenými šípů, uvrhli jejich šik do zmatku, a tvrdý střet s válečníky, v jejich středu bojovali neohroženě také Nurnští, skončil jejich drtivou porážkou. Zbytky nepřátel se rozprchly do lesů, ale Corian zakázal jejich pronásledování, neboť čas kvapil a bylo třeba postupovat dále.

Cestou bylo třeba projít mokřady u pramenů Mrtvé Rosy, našťastí elfové znali cestu dobře. I tak se průchod neobešel bez nebezpečí, když se z bahna vedle Horáce Lipového náhle vynořila chuchlůvka, obří chapadelatý obojživelník, který zamořil své okolí takovým smradem, že se většině družiníků udělalo mdlo a jen s námahou se zmohli na odpor. V boji velmi pomohl Nug, který byl na boj s těmito netvory zvyklý a několika ranami kyjem do odulé hlavy poslal nebezpečného tvora na onen svět.

Když výprava prošla močály, dala se podél řeky. Po chvíli se ukázalo, že na řece hlídají sovácké šífy osazené najatými hobitími prakovníky, kteří se jali ostřelovat procházející. Elfové palbu opětovali, ale dobré postavení hobitů na krytých palubách jim poskytovalo slušnou výhodu. Dosti pomohli Rien, který nechal mezi čluny vybuchnout několik ohnivých koulí, a pak kouzlem poslal na palubu nejbližší lodi trojici Nurnských válečníků. Zmasakrování překvapeně posádky bylo dílem

okamžiku. Také na několik ostatních lodí již zaútočili elfové, kteří k nim hbitě doplávali a vysápali se na palubu. Zbylé čluny se pak daly na horečný ústup.

O něco dále po proudu zahlédly hlídky pochodující stromy, a skutečně záhy i dobrodruzi spatřili nevelký pohybující se hájek. To dukerští druidi Luprsk a Kozobřit táhli na setkání. Dva nahé elfy divokého vzhledu bylo lze mezi stromy zahlédnout, ale vzhledem k nedávným ztrátám v rodu Dukerů se vyhnuli boji, nechali jen několik svých oživlých stromů na zpomalení Dědiců a sami odkvapili pryč. Stromy sice divoce máchaly větvemi, ale družina si s nimi celkem snadno poradila, zvláště díky olejům Frynna Konopky a ohnivé magii Riena Gwardita.

Už se stmívalo, když na skupinu čekalo další překvapení v podobě tlupy říčních trollů, zřejmě vyplašených náhlým mumrajem, který se díky elfumu srocní odehrával všude kolem. Trollové byli silní, ale proti přesile elfů vyztužených zkušenými bojovníky Nurnské družiny neměli šanci. Do boje proti svým příbuzným se bez zaváhání zapojil i Nug, kterému byl pojem rasové příslušnosti cizí, a znal je vlastní kmen a tím mu nyní byla Nurnská družina.

Padla noc, ale Dědicové šli raději potmě, aby nebyli nápadní. V dáli už bylo možno vidět záři mnohých ohňů shromážděných elfů, když se ozval hurónský řev, jaký vydávají jen běsníci álfheimovci, a ze tmy vyběhlo kolem dvaceti temných postav a vrhlo se na boji již značně prořídilý průvod. To se Helmgaardi pod vedením Ruta pokusili přivrátit misky vah při volbě znovu na svou stranu. Nastala jatka, helmgaardští berserkři byli zcela bez sebe pohlčení krvelačným šílenstvím. Když se Haraldovi postavil Rall Ther, byl elfím berserkrem doslova přeseknut vejpůl. Na mále měl i Gerllod s Bolbuchem, kteří čelili Rutovi, ale sehanost nurnských válečníků slavila nad divokostí elfího berserkra úspěch. Haralda se úspěšně podařilo odlákat Goranovi pomocí dvojníka, a ten pak byl usmažen blesky kouzelníků a ranami z kuší. Sežehly a šipy prošípané bojovník se ještě po čtyřech snažil přiblížit se k nepříteli, než mu Nug rozmlátil hlavu palicí. Boj však pokračoval a byl značně nepřehledný, jak dvě elfí družiny bojovaly v naprosté tmě osvětlované jen tu a tam záblesky od kouzel elfích i družinových čarodějů. Další dva berserkři, Olaf a Skien, se probíjeli ke Corianovi, ale obětavostí všech zúčastněných se je podařilo zastavit. Zbylí elfové tvořící helmgaardí družinu se po smrti vůdců rozutekli.

Když se těžce oddychující zbytek skupiny sešel kolem Coriana, byl na ně žalostný pohled. Otrhaní, zkrvavení, zcela vyčerpaní. Corian kulhal ještě víc než obvykle, Skienova rána mu rozsekla stehno. U jeho nohou ležel Leif, ale po ohledání ještě slabě dýchal, takže mu zkušený léčitel Myšilov dokázal pomoci. Eitrik a Ulf byli mrtví, stejně jako čtyři helmgaardi útočníci a řada dalších elfů na obou stranách. Po rychlém ošetření ran a vytvoření provizorních nositek pro Leifa skupina zamířila kvapem na shromaždiště. Nikdo už neměl sílu na další boj. Válečníci s provizorně zalátanými šrámy sotva kulhali a kouzelníci byli již zcela vyčerpaní, neschopni dalších kouzel. Mnoho mužů se drželo na nohou jen silou vůle. Naštěstí cíl byl už blízko.

Volba kruha probíhala na pradávném pohřebišti na soutoku Živé a Mrtvé Rosy, kde bylo k tomu účelu vybudované shromaždiště tvary pyramidy. V celém prostoru panoval posvátný mír a nesměla tam být prolita krev, na což dohlížela zvláštní sorta válečníků strážících posvátné místo.

Když Corianova skupina dorazila, proměnilo se pohřebišťe již v jeden obrovský tábor. Corian se srdečně přivítal s Ragnarem a Godfredem, kterým se také podařilo dorazit, a vyprávěl jim o všem, co se poslední dny stalo, a sám hltil novinky.

Zcela vyčerpaní Nurnští polehali na zem po bok elfů z rodu Dědiců a rozhlíželi se kolem. Davy elfů byly skutečně obrovské. Největší skupinu tvořili Sováci a Múrovci s Davýrovci, jejichž kandidát Čikenéz měl dokonce ochočeného varana. Sováky pro změnu chránil početný oddíl trpaslických pavézníků z Mubarrathu. Bylo vidět množství pirátských kapitánů přecházejících od jednoho rodu k druhému a vyjednávajících o případné podpoře. O kousek dál stál bez hnutí mohutný kamenný elementál se znakem Davýru a mnoho dalšího tu bylo k vidění. Naštěstí se nezdálo, že by tu byl někdo, kdo by chtěl porušit posvátný mír, ale přesto držely všechny rody přes noc silné hlídky. Většina nejvýznamnějších elfů ale stejně vůbec nespala, neboť noc se nesla ve znamení vyjednávání.

Druhý den ráno se elfové odebrali do pyramidy k rokování a volbě kruha. Jednáni se vleklo několik dlouhých hodin, ale nakonec herald ohlásil výsledek volby. Krulem se stal Čikenéz z Múru, kterého podpořili Sováci.

Když se Corian vrátil k družině, byl poněkud skleslý, ale bylo zřejmé, že podobný vývoj očekával. Masakry předcházející volbě některé rody značně oslabily a spojená síla Múrovců a Sováků byla nepřekonatelná. Když se vrátil i Ragnar, byli Nurnští pozváni k němu do stanu, kde představitel

Dědiců družiníkům poděkovali za snahu a předali slíbenou odměnu.

Jenže nebylo to tak jednoduché. Družiníci si totiž mohli vybrat jako odměnu jednu ze tří truhel, údajně plných zajímavých čarovných bezmegů. Jednalo se o truhlici Kletého Gambaje, Borovládců hájů svatých, kde měla být ukryta tajemství přírodní magie, truhlici Čejpana Modrovouse skrývající tajemná arkána a truhlici Berena Helmgaarda, Vrrčího berserkra, obsahující předměty válečnické. A na dobrodružích bylo, aby si vybrali.

A tehdy nastal zmatek. Vůdci Rieniu Gwarditovi se rozzářily oči. Bylo o něm známo, že je zcela posedlý sběrem vědomostí, jak ho to naučili doma v Trindindolu, a prahnul po tom otevřít čarodějnickou truhlici a nasát všechna její tajemství. “Truhlice Čejpana Modrovouse, truhlice Čejpana Modrovouse”, šeptal jako smyslů zbavený.

“Truhlice Berena Helmgaarda taky nezni špatně”, nadhodil Gerllod.

“Jasně, taky bych jí bral”, přizvukoval mu Bolbuch.

“Borovládců hájů svatých, to zní lákavě”, obdivoval Goran poslední truhlici a jemně poklepal na víko, jakoby tím snad mohl odhalit, co je uvnitř.

“Tak co, vůdče, kterou vezmeme?”, obrátil se na Riena Frynn.

Elfí mág se překvapeně rozhlédl, probuzen otázkou ze svého snění. Jako vůdce měl možnost sám rozhodnout, ale touha po mamonu mu jako vždy v takových chvílích zatemnila mozek.

“Budeme hlasovat”, prohlásil nakonec. “Každý vybere jednu truhlu”, dodal vytahuje pergamen, aby mohl dělat čárky. “Já hlasuju pro Čejpana Modrovouse”, oznámil pak a udělal dvě čárky.

“Počkej, počkej, jaktože děláš dva hlasy?”, vyjel na něj Klabzej.

“No jsem vůdce, tak mám dva hlasy”, pokrčil rameny Rien.

“A to jako proč?”

“No to je tradice stará od nepaměti”, vymlouval se trindindolan.

“Já teda pamatuju víc než ty, a o tomhle jsem nikdy neslyšel”, zavřel Myšilov.

“To já taky ne”, přitakal Gerllod a ostatní mu přizvukovali, snad jen s výjimkou Menhoriana Blathela, který se tvářil nezúčastněně čekaje, jak věc dopadne, a Nuga, který se dosud s pojmem hlasování nesetkal.

“No počkejte, ale jako vůdce můžu říct, že mám dva hlasy, no ne?”, vyhlhla se v elfově jindy moudré hlavě nová myšlenka.

“No to si děláš srandu. A tomu říkaš volba?”, vyjel na něj vzteky již nepříčetný Klabzej. Nejen, že elfí mág zcela neodpovědně překračoval družinové tradice, ale během nastalého překřikování se navíc družina stala zcela nebojeschopnou zapominajíc, že kolem je stále množství nepřátel z ostatních álfheimských rodů.

Vůdce nakonec prosadil svou, ale ani to nepomohlo, jelikož o válečnickou truhlici Berena Helmgaarda byl očividně větší zájem. Vůdcův hlas nicméně způsobil pat, a elf, neschopen se soustředit na nic jiného, než na svou širavou touhu zabořit ruce do Čejpanovy truhly, netušil, jak z něj ven. Nechtěl se podvolit oprávněným námitkám družinových válečníků, že jejich truhlici chce víc lidí a bez jeho zásahu by spravedlivě vyhrála, neboť to by znamenalo vzdát se těch úžasných věcí, které Čejpanova truhlice jistě skrývá, navždy.

Rien horečně přemýšlel, jakým způsobem by svou vyvolenou truhlu získal, zatímco ostatní se hlasitě překřikovali snažice se prosadit svůj názor. Myšilov zuřil, neboť družina byla v tuto chvíli zcela rozložena, a vyzýval Gwardita k alespoň nějakému rozhodnutí.

Vůdcovu neshopnost rozhodnout ovšem využil mazaný Goran. Truhlici Kletého Gambaje toužil otevřít pouze on a druid Klabzej, specialisté na magii vycházející z ovládání sil mocné přírody, ale šaman přesto přišel na to, jak jí zajistit vítězství. Podal vůdci jakoby pomocnou ruku, když navrhl, aby každý seřadil truhlice podle svých priorit a podle toho každá dostane patřičný počet hlasů, od tří po jeden. Goran si dobře spočítal, že sváříci se strany umístí sice svou truhlici na první místo, ale všichni zaručeně na druhé místo zařadí druidskou truhlici, jejíž vítězství se nepředpokládalo. A jeho a Klabzejův hlas pak rozhodnou.

Jelikož Gwardit nebyl vyhlášený pro své matematické schopnosti, neodhalil Goranovu lest a souhlasil s tímto návrhem. V napjaté atmosféře způsobené hádkou nenapadlo nad zálučností návrhu přemýšlet ani nikoho jiného, a tak všichni hlasovali přesně podle Goranova očekávání. Družiníci po sobě zaraženě koukali, když se truhlice Kletého Gambaje, Borovládců hájů svatých, přesunula do jejich vlastnictví. Nebyla to vůle většiny, nebyla to vůle vůdcova, a přesto se tak stalo.

“No to je pokladů”, kochal se Goran, který truhlu hned otevřel a začal se v ní přehrabovat. “Třeba tohle. No není to nádherna?”, vytáhl z truhly zcvrkou a vysušenou lidskou hlavu, v domorodých

kulturách zvanou canca, a ukázal jí ostatním. Menhorian zesinal a zdálo se, že nemá daleko k tomu, aby ostatním ukázal oběd.

Klabzej Myšilov také šáhl do truhly a se zájmem si prohlížel zcela černý lipový list. Zajímavé věci tu mají, pomyslel si. Nejdřív žalud, teď lípa.

“Schovejte to, rozdělíme to někde v bezpečí”, nařídil Rien. Bylo mu mdlo z toho, jaké haraburdí v truhle bylo, a jeho tělo zachvátil třas, když viděl elfy odnášející truhlici Čejpana Modrovouse, která jistě skrývala tolik zajímavých věcí.

Nuž nedalo se nic dělat, bylo rozhodnuto. Nurnští se vrátili do álfheimského gradu, kde ještě naposledy popili s místními elfy. Když nemohli zapít zisk kruha, zapili alespoň to, že se ve zdraví vrátili. Dalšího dne se vydali do přístavní osady Brae, kde se narodili na malou a rychlou elfí lodici. Byli sice varováni, že kolem hlídkují Lybbsterská válečná plavidla toužící ulovit La Koruňu a pomstít se za potopení jedné z jejich lodí, ale jejich lodice pronikla a bezpečně vložila dobrodruhy v Mondragonu. Odtamtud už nebylo problém najít plavidlo schopné dopravit je do Nurnu.

Ještě jedna nečekaná věc se toho roku stala. Bylo to právě na oslavě narození dvojčat Thirien a Doliany Moskytových, Gerllodových deér, kdy ctihodný druid Klabzej Myšilov oznámil ostatním, že se bude ženit. Už nějakou dobu se scházel s jistou Nilvou Pšeničkovou, také již starší slečnou ze zemědělské rodiny, která měla blízko k přírodě a nevalil jí Klabzejův divoký zjev ani ne zcela obvyklé chování. Myšilov se však poctivě snažil o sebe více dbát a dokonce na svém polorozpadlém domě provedl nejnnutnější opravy a vyhradil část stavení, kam nesmělo jeho četné domácí zvířectvo.

A tak za svitu jasného světelného slunce pod baldachýnem stromů hýřících barvami pojal podle starého druidského obřadu Klabzej Myšilov za ženu Nilvu Pšeničkovou.

Náboženství ve Starém světě

Dwany Růžička

Al-Achmal - původně sjednotitel Kašgaje, po smrti zbožštěn. Zanechal po sobě mešhed, soupis zásad a způsobů, jakým se mají správní věřící chovat. Každý z věrných je po smrti přiveden před Al-Achmala, a pokud žil dobrý život a byl dobrým

věřícím, Al-Achmal ho přiřadí ke své družině. Mezi lid šíří víru chalífové, Al-Achmalovi kněží. Jednou ze zásad je také šíření víry a zákaz používání magie včetně pronásledování jejich uživatelů. Víra v Al-Achmala je jediným povoleným náboženstvím v Kašgaji a neznámo jak pronikla také do Assuauenu, kde jí vyznávají pouštní kmeny.

Aluthor - bůh počasí. Další informace nejsou známy.

Amon-Súr - víra v Amon-Súru je jediným povoleným náboženstvím v Kortosu. V tomto teokratickém státě vládne patriarcha, který je Amon-Súrovým živoucím zosobněním, a armádu vedou samaři, Amon-Súrovi váleční kněží. Samotný Amon-Súr se podle legend zjevil kortským po té, co upadli pod nadvládu Zulharadu, a vyvedl je do bezpečí do nové země, kde prospívali. Později byl Amon-Súr prohlášen za jediného pravého boha svého lidu a velmi uctíván. Stát je zcela v rukou jeho církve a pro jeho nenávisť k magii je v celé zemi tato přísně zapovězena. Důležitou součástí víry je Amon-Súrův věčný boj s drakem Ilandrisem. Kromě Kortosu se víra v Amon-Súra začala šířit do okolí, například do Wallimoru, kde je však tvrdě potlačována. Jiná verze příběhu říká, že Amon-Súr je ve skutečnosti Kalvoerm Sakratas, dlouhověky elf vládnoucí obrovskou mocí, která může lidem připadat božská, jenž předstíráním boha kortské podrobil své vůli.

Bezejmenný bůh - chrám tohoto boha byl vystaven před dávnými časy v blízkosti Naglinu. Odkud jeho kněží přišli není známo, stejně jako není známo nic o povaze tohoto boha a obřadů konaných v chrámu. Podle legend kněží a jejich nohsledi terorizovali okolní kraj, než jednoho dne Bezejmenný bůh sestoupil z nebes do chrámu a všechny zničil. Dnes je chrám opuštěn a v troskách.

Esklerath - elfí bůh života, cyklů, zrození, růstu, plodů a umírání, jenž se čtyřikrát ročně proměňuje.

Hamlung Stvořitel a Jeredian Žehnjící - zosobnění milujících božstev, dominantní náboženství v Hamlikaru. Věřící jsou rozděleni podle pohlaví, muži uctívají Hamlunga a ženy Jeredian. Hamlung je patronem stromů a Jeredian patronkou zrození a hojnosti. Svatý symbol řádu je Hamlung sázející strom a Jeredian žehnjící dítěti.

Harr Ghned - barbarský bůh válečníků, uctíván v barbarských pláních na severovýchodě. Barbašti

válečníci ho uctívají bojem a krveprolíváním a věří, že čím lepšími válečníky se stanou a čím větší množství nepřátel pobijí, tím lepšího místa se jim po smrti dostane při bohaté hostině u Harr Ghnedova stolu, kde není nouze o jídlo, ženy a rvačky. To jsou věci, kterých si barbaši cení nejvíce.

Kloga - pekelné stvoření, tvor ženského pohlaví s nadpozemskou silou zpodobňovaný jako obr s devaterem rohů a posvátným vidlím. Snad se zrodilo z původně smrtelné ženy. Vábilo k sobě zástupy tajných obdivovatelů, až vytvořilo silnou sektu v Hamlikaru, což se stalo v padesátých letech jedenáctého století. Sekta prováděla zvířecí i lidské oběti a také se spolčovala s nemrtvými. Kloga byla údajně zabita roku 1059, co se stalo se sektou po té zůstává neznámo.

Knedlíkové nebe - není to bůh sám o sobě, jedná se o místo, kam přijdou věřící po smrti. Je to místo, kde se bude neustále jen hodovat a popíjet. Jedná se o hobití víru zakořeněnou v některých oblastech Gwendarronu.

Man - bůh neznámého původu v podobě kraba, uctíván především v Merionu. Byl mu postaven výstavní chrám v Tygřích horách, neboť měl zachránit zemi před zánikem, odkud víra přišla a v čem spočívala však není zřejmé. Ví se však, že byly prováděny lidské oběti. Ve dvacátých letech jedenáctého století Manův kult zcela ovládal politiku království a pronásledoval nevěřící. Roku 1028 byla moc kultu potlačena králem Boligem III. a o jeho dalším osudu nejsou zprávy.

Marw - hadí bůh. Více není známo.

Nal-dúrin - je to vysoká hora v Ugoldarrském pohorí, pod kterou leží klášter Ugoldarrských mnichů. Mniši ctí horu s věčně bílou čepicí sněhu na vrcholu jako něco čistého a nadpozemského. Mniši žijí v uzavřeném společenství a jen zřídka opouštějí klášter. Jejich víra jim zakazuje ženit se a hlavy jim nesmí zdobit ani jediný pramének vlasů, ani jediný vous. Roku 1025 však mniši rozpoutali teror v okolních zemích, byli poraženi, jejich velmistři pobiti a klášter vypleněn. Zda někteří přežili a klášter obnovili není známo.

Nifredil - sluneční bohyně, též zvaná Velká matka. Její chrám v Nurnu patří k nejvýstavnějším ve městě a tamní představená zvaná 'žnoucí' se těší velké úctě a také má velký vliv a světskou moc. Podrobnosti o víře však nejsou jasné.

Santhor - jedná se o kult proměněnců pocházející odněkud z východu. Takzvaná Santhorova krev je silný jed, který u humanoidů způsobuje ztrátu vůle a schopnost proměňovat se v nějaké zvíře, často však také smrt. Tito proměněnci jsou pak zcela oddáni příkazům kultu a věří, že věrnou službou Santhorovi získají schopnost proměny v silnějšího jedince. Santhorův kult se na západě objevil v oblasti Maghrebu, který po nějaký čas ovládal, a stále tam přežívá, přestože je pronásledován.

Silhav - říční bůh, patron úrody a života, ochránce města Delen Dolu.

Skraath - šestiruký bůh pomsty. Je jedním z nejvyšší postavených bohů v náboženství nordwaithských barbarů.

Skrekh - znám také jako **Skregh** či **Achrabat**, patron všech šejdířů a podvodníků. Uctívají ho podvodníci a zločinci po celém světě, a on jim za to dává nadpřirozené schopnosti napomáhající vyklouznout z každé pasti a dokončit své kejkle, neboť s každým skutečným podvodem jeho moc roste. Jeho pomoc však není zadarmo a každý věřící musí klamat a podvádět stále více plně ovládan šejdířským bohem a ztrácí vlastní vůli.

Smrken - duch lesa a stromů uctíván některými druidy a lidmi souznicími s přírodou. Víra má zřejmě ohnisko v Armidenu.

Swonna - tato bohyně je patronkou o ochránkyní Kamenného ostrova, který jí má dokonce v erb. Její hlavní chrám stojí na Malém ostrově, který nyní patří Erkrachtu, je však nyní už dávno opuštěný a zchátralý. O její přesné funkci a uctívání se nic neví, ale proslýchá se, že si žádá krvavé oběti malých dětí. Ty však nejsou na Kamenném ostrově doloženy, takže tyto praktiky možná provádějí jen některé sekty.

Urg'huul - nestvůrná obluda z temnot. Jeho nestvůrné tělo připomíná znetvořeného chapadlovice, který nabývá a bují z potravy, již pozře. Prý může procházet prostorem a časem podle přání nebo možná dle toho, kdy a kde je přivoláno na svět. Jeho uctívači ho velebí a nosí mu obětiny. K jeho objevení dochází na různých místech, podle zpráv se tak stalo v devátém století v Mubarrathu a v jedenáctém v Nabatelu. Jeho uctívači věří, že je stvořitelem všeho a pánem smrti, který odešel, ale vrátí se a nastolí nový řád, kterému bude vládnout.

Zun - o bohu je známo jen to, že byl, snad stále je, uctíván v jižním Mallikornu.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*